

Seminarium 13 juni 2005 Stockholm

Kommunism och mänskliga rättigheter i Kina

ABF-huset, Stockholm

Organisatörer:

Chinese Overseas Democracy Coalition
International Human Rights Society
Independent Chinese PEN Centre
The Epoch Times

(Preliminär översättning)

Innehåll:

Bakgrund	3
Kina utan kommunistpartiet	4
<i>Jingsheng Wei</i>	
Vågen av utträden från KKP och dess inverkan på Kinas politiska system	7
<i>Annette Guo</i>	
Yttrandefrihet i Kina	11
<i>Maiping Chen</i>	
Flykt från röd terror	15
<i>Zhizhong Chen</i>	
Förföljelse av trosbaserade grupper i Kina	18
<i>Professor Sen Nieh</i>	
Kan människorättsbrott i Kina bestraffas i Sverige?	22
<i>Peter Bergquist</i>	
Att göra affärer i Kina och Mänskliga Rättigheter	25
<i>Man-Yan Ng</i>	
Frågestund	30

Bakgrund:

Den 4 juni är årsdagen för massakern på Himmelska Fridens torg i Peking. För sexton år sedan införde den Europeiska Unionen ett vapenembargo mot Kina, efter att regimens ledare hade kommenderat ut en bataljon soldater och stridsvagnar mot demonstrerande och obehäpnade studenter. Enligt rapporter så dödades tusentals personer. Partiledningen förbjuder fortfarande all offentlig diskussion om massakern på Himmelska Fridens torg, samtidigt som de kräver att EU häver vapenembargot. EU har uttalat intentioner att arbeta för att embargot hävs.

Kinesiska ledare har hävdade att ett hävt vapenembargo inte skulle påverka relationen till Taiwan. Den 5 mars 2005 antog emellertid Peking en "anti-utträdeslag" som godkänner att regimen använder militärt våld om Taiwan skulle förklara sig självständigt. Fyra dagar senare uppmanade Hu Jintao, kommunistpartiets ordförande och landets militärchef, den kinesiska armén att förbereda sig för krig.

Situationen för de mänskliga rättigheterna i Kina inger fortfarande en stor oro. Kina är det land som intar tätt positionen angående dödsstraff, censur av media och informationsflöde, förföljelse av människor på grund av deras tro och godtyckligt fängslande av journalister, osv.

Den 19 november 2004 började den internationella flerspråkiga tidningen *The Epoch Times* publicera en serie ledarartiklar om det kinesiska kommunistpartiet (KKP): *Nio kommentarer om kommunistpartiet* (<http://www.theepochtimes.com/jiuping.asp>). Kommentarererna innebär en komplett och avslöjande genomgång av partiets ursprung och natur. Sedan de publicerades har kommentarererna skickat chockvågor genom Kina och kinesiska grupper utomlands. Tills idag har kommentarererna medfört att över 2,1 miljoner kineser öppet har av sagt sig medlemskapet i kommunistpartiet eller dess ungdomsförbund [för aktuell siffra besök <http://www.theepochtimes.com>]. För första gången har kineser fått tillgång till den sanna och censurerade historien om KKP, såväl som fått möjlighet att tänka över sin egen situation och ett framtida Kina utan kommunistpartiet

Vid denna historiska tidpunkt har vi bjudit in några experter på Kina att tala om situationen i Kina och landets framtid. Utifrån områden som sociala aspekter, pressfrihet, ekonomi och mänskliga rättigheter kommer de att ge aktuell information om den nuvarande situationen i Kina.

Organisatorerna
4 juni 2005.

Kina utan kommunistpartiet

Jingsheng Wei är den mest kände kinesiske förkämpan för mänskliga rättigheter och demokrati, och är grundare av Chinese Overseas Democracy Coalition. Han har vid två tillfällen dömts till sammanlagt över arton års fängelse på grund av sina demokratiaktiviteter.

Wie mottog 1996 Sacharov-priset för Spirit of Liberty av Europa-parlamentet, priset Endowment för Democracy 1997 och Olof Palmes minnespris 1994. Wei Jingsheng har sju gånger varit nominerad till Nobels Fredspris sedan 1993. Han är nu chef för Wei Jingsheng Foundation och ordförande för Chinese Overseas Democracy Coalition.

<http://www.weijingsheng.org>

Jag är glad att vara här för att diskutera en del frågor tillsammans med er. Jag har varit på resa i Europa under två veckor och detta är det åttonde landet. Jag gjorde nyligen flera rundresor för att föreläsa på olika platser, men denna föreläsningsturnè till europeiska länder verkar bli en annorlunda erfarenhet för mig.

Det är för mig ganska förståeligt och normalt att den kinesiska ambassaden alltid följer mig under dessa föreläsningsturnèer, men vid denna turnè till Europa och de nordiska länderna är det inte bara den kinesiska ambassaden som följer mig, det gör Ryssland, Israel, Polen och andra länder. Det verkar som att de ger mig speciell uppmärksamhet.

Under de senaste dagarna har vi här i panelen träffats och diskuterat för att försöka förstå varför denna föreläsningsturnè har fått så mycket uppmärksamhet från andra länder utöver den kinesiska ambassaden.

Vi högtidlighåller varje år minnet av de studenter och andra invånare som dödades i massakern på Himmelska Fridens torg [Tiananmen Square] i Peking för sexton år sedan, så för mig är det ganska naturligt att den kinesiska ambassaden inte är så tillfreds över denna föreläsningsturné. Men varför även andra länder uppmärksammar oss denna gång skulle jag gärna vilja få klart för mig.

Varje år så försöker vi att höja den allmänna medvetenheten om den försämrade situationen för mänskliga rättigheter under de senaste decennierna i Kina och om att människorna i väst fäster allt mindre uppmärksamhet vid det. I år verkar det som att det är ändå fler som betraktar affärer med Kina som viktigare än mänskliga rättigheter.

I år lägger vi till ett annat ämne för våra diskussioner. Utifrån vad jag har observerat så innebär den försämrade situationen för de mänskliga rättigheterna i Kina inte bara skada för dess eget folk, utan det skadar även Europas folk.

Jag har noterat att européer allt mindre uppmärksammar vad som händer i Asien, framför allt i Kina. Jag har sett att det planeras för ett krig i Asien och Kina, det förefaller som att folket i Europa inte vet så mycket om det och inte uppmärksammar det så mycket.

Kommunistkina förtrycker de mänskliga rättigheterna, förtrycker yttrandefrihet, dessutom gör

de mer, mycket mer ansträngningar att framställa vapen och militära produkter. Utöver att höja deras förmåga och nivå vad gäller vapen så har de i år antagit en "anti-utträdeslag" för Taiwan och officiellt ålagt militären att förbereda sig för krig mot Taiwan ifall den situationen skulle uppkomma.

Japan har fäst stor uppmärksamhet vid hotet av ett krig över Taiwansundet och gjort förberedelser för kriget, och USA har gjort samma sak.

Men det verkar som att det europeiska folket inte vet så mycket om det och de politiska ledarna i de europeiska länderna verkar dölja för deras folk vad som händer i Kina. Det visar sig att Europas länder överväger att häva vapenembargot gentemot Kina. Jag har fått veta att Sverige är ett av de länder som leder ansträngningarna att häva vapenambargot. Vad jag förstår så har Sverige många ekonomiska förbindelser med Kina.

Kina har tidigare sagt att de inte är speciellt intresserade av att köpa dessa dyra och avancerade vapen från Europa. Enligt min bedömning är de bara intresserade av att använda möjligheten till affärskontrakt för att locka företagspersoner i Europa för att de ska påverka deras regeringar.

Kinas utrikesminister har också nämnt att de faktiskt inte är intresserade av att köpa vapnen från Europa, men att de vill ha detta genombrott av ett hävt vapenembargo för att förändra Kinas position inom det internationella samfundet.

Jag tror att vad han sade angående vapnen är sant, vad han sade om att förändra den allmänna situationen inom det internationella samfundet är kanske inte helt riktigt.

Jag tror att den verkliga orsaken till att de önskar att kunna göra avtal om vapenaffärer mellan Kina och Europa är att de verkligen vill skapa en situation för att bryta upp den goda relationen mellan USA och Europa. Kommunistkina har förberett för detta krig över Taiwansundet i många år. De analyserar sin förmåga att kunna vinna kriget och de inser att när de väl inlett kriget så har de gått i krig mot USA. Om då de europeiska länderna förhåller sig neutrala eller till och med vara emot USA, så har de en större chans att vinna kriget. Det är på grund av det som kommunistkina tänker använda 50-60 miljoner dollar från affärskontrakt för att locka de europeiska företagen – speciellt Chirac och Schröder, de franska och tyska ledarna, lura dem – för deras eget politiska syfte.

Efter att ha sagt det, så förstår jag ändå att det europeiska folket vid denna tidpunkt fortfarande inte är så intresserat av kriget, för att det är i Asien och berör Taiwan, Japan och USA. Jag talade igår med en vän som sade att det inte är inte så många krig i världen där vapen från våra länder inte har fått en marknad.

Men jag vill varna er om att det kan vara två aspekter om detta som det europeiska folket ännu inte känner till. Den första frågan är att Ryssland är mycket entusiastiskt över detta krig mellan Kina och Taiwan och att Ryssland träffar många militära överenskommelser och gör avtal med Kina för att stödja detta krig.

Den andra frågan är att kommunistiska partier i olika europeiska länder kommer tillbaka och på nytt blir mycket starka. Om man ser närmare på de röster inom den ryska regeringen som kräver att den ryska regeringen tar mer kontroll över Europa, då kan man inse varför Ryssland har detta beteende. Alliansen mellan europeiska länder och USA, framför allt inom militära

områden, är den viktigaste anledningen till att ryssarna inte kan förverkliga deras dröm. Om man tänker på Putin och de ryska ledarna, om när deras tankar kan förverkligas – så inser man att det är när USA bryter upp sin goda relation med Europa.

Det är anledningen till att jag säger att situationen för de mänskliga rättigheterna i Kina allt mer hör ihop med vad som händer i Europa. Denna situation är mycket, mycket lik situationen i Europa innan andra världskriget, där politiska ledare i Storbritannien och Frankrike sade att judarnas mänskliga rättigheter inte hade något med dem att göra. Men det visade sig att inte vara fallet. Idag säger politiska ledare i Europa liknande saker – att situationen för mänskliga rättigheter i Kina inte är direkt uppenbart för oss, att det inte direkt är vår angelägenhet, att vi bara vill kunna göra vapenaffärerna med Kina. Dessutom tänker förmodligen vissa människor i Europa att vi gillar inte USA:s George Bush, varför inte låta honom dras in i kriget i Asien mot Kina. Men jag tror att så fort detta krig har inletts i Asien, så kommer kriget ganska omgående att spridas till länderna i Europa.

Många kanske tycker att det jag säger är överdrivet. Situationen är dock liknande den som var inför andra världskriget, då en del personer varnade för att det var risk för krig och den allmänna reaktionen var då den motsvarande. Men om ingen av oss uppmärksammar denna risk och ingen gör några ansträngningar att undanröja risken för detta krig, då kan kriget mycket väl inträffa.

Om vi däremot uppmärksammar situationen för mänskliga rättigheter i Kina, vilka inte förbättras utan snarare försämras, så har vi kanske fortfarande en möjlighet. Genom att uppmärksamma situationen för de mänskliga rättigheterna har vi möjlighet att förhindra detta krig, varför inte göra det?

När vi tidigare under många år sagt att de mänskliga rättigheterna i Kina angår Europas folk och länder, sade människor i Europa att det var bara teorier. I själva verket är det inte så!

Efter att ha sagt detta så vill jag avslutningsvis säga att de mänskliga rättigheterna i Kina, enligt min bedömning, nära hänger ihop med Europas folk. Ni bör inte låta bli att uppmärksamma detta, ni måste engagera er i det.

Tack för att ni har lyssnat till vad jag har att säga. Mina vänner i panelen kommer att tala mer angående frågor om mänskliga rättigheter och kommunism i Kina.

Vågen av utträden från KKP och dess inverkan på Kinas politiska system

Annette Guo är chefredaktör på den internationella flerspråkiga tidningen *The Epoch Times*. Hon har över tjugo års erfarenhet som journalist i Kina, Hongkong och Taiwan. Hon var vice chefredaktör på *Asian Economic Times*, redaktör på dagstidningen *Hong Kong Dangdai* och kommentator på *Chinese Daily* på Taiwan.

Sedan 1978 har hon gjort mycket undersökande arbete, temaartiklar, intervjuer och redaktionellt arbete. Som expert på frågor rörande Kina, Hongkong och Taiwan, är hon en högt renommerad föredragshållare i frågor angående Kina.

<http://epochtimes.com>

Vi samlas idag i Sverige för att tala om situationen för de mänskliga rättigheterna i Kina. Det är i sig mycket betydelsefullt för situationens utveckling i Kina.

Varför säger jag det? De senaste tio åren har Kina försökt undvika fördömanden från det internationella samfundet, inklusive de europeiska länderna, för människorättssituationen i Kina, så de försöker att inleda separata och hemliga arrangemang med varje enskilt land. Dessutom använder Kina sitt politiska inflytande på offentlig media, såsom medias intresse att sända från OS i Peking 2008, och försöker tysta vanlig media och politiska ledare.

Ett exempel är de aktuella händelserna med Eutelsat, där kommunisterna i Kina använder sitt ekonomiska och politiska inflytande för att stoppa avtalet mellan New Tang Dynasty TV och satellitsändningsföretaget Eutelsat. New Tang Dynasty TV är ett oberoende tv-bolag som har tillgång till eter i Kina och som levererar budskap om mänskliga rättigheter och frihet till det kinesiska folket. Det styrande kommunistpartiet använder mer än trettio gånger värdet i kontraktet mellan NTDTV och Eutelsat för att muta dem, och politiska påtryckningar mot den franska regeringen.

Ni har antagligen hört talas om en annan händelse, där en nyhetsreporter från en av de stora nyhetsbyråerna i väst avskedades efter att ha rapporterat om människorättssituationen i Kina. När kommunistkina gör affärer med Yahoo och Google kräver de att de filtrerar bort känsliga ord och känslig information i deras sökmotorer, sådant som partiet inte vill att folket ska få veta.

Ni kanske tror att ni vet mycket om Kina, nu i den fria informationens tidsålder. I själva verket är det inte så. Kommunistkina sänder ut begränsad och tillrättalagd information och skapar ett virtuellt Kina för invånarna i väst, som skiljer sig mycket från den faktiska verkligheten. Att vi samlas här idag för att öppet diskutera situationen för de mänskliga rättigheterna och kommunism i Kina, är mycket förödmjukande för den kinesiska regeringen.

För första gången under kommunistpartiets femtiosexåriga maktinnehav, sker ett brett uppvaknande hos människor, och har uppstått en längtan att lämna det kinesiska

kommunistpartiet.

Mina kära vänner i media och mina europeiska vänner, jag bjuder er att tillsammans med mig undersöka vad som händer i Kina. Ni kan uppmärksamma att det pågår en stor politisk kampanj, som heter ”upprätthåll investeringarna i kommunistpartiet”. Denna politiska rörelse riktar sig inte bara till partimedlemmarna utan till alla medborgare i Kina.

Om ni får tillfälle kan ni titta i Xinhua News, kommunistkinas officiella nyhetsbyrå, och se att det pågår en storskalig kampanj, ”upprätthåll löftena till kommunistpartiet”. Nyhetsbyrån rapporterar om den omfattande kampanjen, som är för att pressa medlemmarna, och tvinga dem att åter att granska sina löften till partiet och studera kommunistpartiets lagar och regler.

Jag vill rikta er uppmärksamhet mot en nyligen upprättad specialenhet som heter ”specialgruppen för upprätthållande av investeringarna [”maintain of investments task force”], och den har likheter med Kulturrevolutionen under dess tio år. Denna speciella enhet innefattar militären, ekonomiområdet och rättsväsendet och alla övriga departement i Kina och är en mycket kraftfull organisation som står ovanför lagen.

Även om en partimedlem är sjuk, sängliggande eller intagen på sjukhus måste personen ändå gå till denna politiska rörelse för att skriva något om deras ”förståelse” om partiet. De måste redogöra för varför de gick med i partiet och varför de åter vill gå med, och liknande saker. Kineserna lever idag i ett fullständigt mörker och de har ingen aning om varför det styrande partiet vill införa denna politiska rörelse och de är mycket plågade över att tvingas säga något som de inte vill säga – att säga något som de verkligen hatar att göra.

Jag behöver inte tala om denna rörelse ”för att upprätthålla investeringarna i partiet”, om det bara vore en intern fråga inom partiet. Men det är det inte. Det är något som påverkar varje invånare i Kina. Den styrande eliten hävdar att syftet med den politiska rörelsen för att upprätthålla investeringarna i partiet är att komma åt korruptionen.

I själva verket försöker de dölja en politisk kris, där över sextio miljoner partimedlemmar – som under hela historien har utsatts för övergrepp och förföljelse – kan tänkas lämna partiet.

Rörelsen med de omfattande utträdena ur kommunistpartiet startade för sju månader sedan, när Epoch Times började ge ut dessa *Nio kommentarer om kommunistpartiet*, vilket gav upphov till ett massivt uppvaknande inom det kinesiska folket och som medför att de lämnar kommunistpartiet.

Nio kommentarer om kommunistpartiet är en grundläggande och avslöjande genomgång av kommunistpartiets brott, ur nio olika aspekter: partiets ursprung, hur det etablerades, dess tyranniska karaktär, dess ateistnatur, förföljelsen av Falun Gong, förstörelsen av traditionell kultur, dess historia av att döda, dess överensstämmelse med en ond kult, och dess kriminella natur.

Jag påstår inte att *Nio kommentarer om kommunistpartiet* är den enda publikation som avslöjar brotten och ondskan hos kommunistpartiet, det har i själva verket skrivits många bra artiklar som avslöjar kommunistpartiet. Men de blockeras genom internetblockaden, den så kallade *Gyllene skölden*.

Jag vet att experter har skapat dataprogram som gör det möjligt för människor i Kina att bryta

igenom denna internetblockad och därmed kunna läsa *Nio kommentarer*. Utifrån våra uppgifter så har människor inifrån Kina använt denna mjukvara för att ladda hem miljontals exemplar. Baserat på uppgifterna hos oss så har människor i Kina använt vår webbserver för att ladda hem dessa *Nio kommentarer* i tiotals miljoner exemplar.

I till exempel Hongkong har över över en miljon exemplar av boken med *Nio kommentarer* tryckts och distribuerats. I Taiwan har det de senaste två månaderna tryckts över 700 000 exemplar av boken. Många av dess böcker har genom olika kanaler förts in i Kina

Från början av detta året har Epoch Times kontor fått många fax, brev och e-brev som ber att det skapas en service där de kan göra ett offentligt uttalande om att de går ur kommunistpartiet. Bland dem finns också ett stort antal Falun Gong-utövare som begärt att Epoch Times skall skapa ett forum där de kan göra ett tillkännagivande om att de lämnar kommunistpartiet.

Som en respons på det har Epoch Times skapat en webbplats för att avsäga sig medlemskapet och göra det möjligt för alla att där offentligt registrera namn, anledning till att de säger upp medlemskapet och andra detaljer. Under de senaste sju månaderna har 2,23 miljoner människor sagt upp partimedlemskapet på vår webbplats.

Epoch Times olika kontor i USA och i ett trettiotal länder i världen, har fått ta emot många brev med reaktioner och foton på människor i Kina som satt upp sitt uttalande om utträde på telefonstolpar, väggar och anslagstavlor. De inte har internet och inte tillgång till vår webbplats, men de vill ändå tillkännage sitt utträde. Det är som att de vill göra sitt uttalande känt inför himlen, vill att himlen ska bevittna deras högtidliga tillkännagivande om att de lämnar partiet. Detta äger nu rum i alla städer och provinser i Kina.

Med tillstånd från de som träder ur, spelar vi in deras röster när de gör uttalanden, och dessa röster lägger vi ut på webbplatsen. Det finns tusentals av dessa röster med uttalanden om avsägning av medlemskapet. Ni är välkomna att besöka vår webbplats och lyssna på dessa röster.

Kanske tycker vissa av er att detta inte är någon stor sak, att ett parti kan ha människor som kommer och gå som de vill, och det är de som går med i partiet och de som går ur partiet, varför ska man uppmärksamma detta speciellt?

Xinhua News, kommunistpartiets officiella nyhetsorgan, uppgav förra veckan att antalet medlemmar hade ökat till sextiosju miljoner. Med det vill de sända ett budskap till världen att även om 2,2 miljoner har lämnat partiet så har det fortfarande över sextio miljoner medlemmar.

Om ni tror att man kan komma och gå som man vill och att det inte är någon stor sak att två miljoner medlemmar går ur partiet, så vill jag tala om för er att så är inte fallet. Att kommunistpartiet ska styra landet är en del av konstitutionen. Den som är emot det är alltså emot konstitutionen. Att två miljoner människor avslutar sitt medlemskap innebär därför en allvarlig utmaning för legitimiteten i partiets maktutövning – det är inte en liten fråga utan orsakar en stor kris.

De senaste månaderna har kommunistkinas agerande i det internationella samfundet förundrat observatörer och mediafolk. Varför gör Kina saker som skadar landet och andra människor? Dess agerande ser så konstigt ut och många förstår inte varför.

Under de senaste månaderna, så förekom det i mars anti-japandemonstrationer, och som initialt var med stöd från kinesiska poliser och militären. Det startade i flera städer i olika delar av landet. Förra månaden bjöd kommunistpartiet in Taiwans oppositionsparti Kuomintang att besöka Kina. En annan händelse var när vice premiärminister Wu Yi plötsligt avbokade ett möte med Japans premiärminister Koizumi, det framstod i diplomatiska kretsar som mycket oprofessionellt.

Kinas kommunistparti irriterar dess grannländer genom att driva kampanjer för nationalism och patriotism i Kina. Orsaken till dessa onormala beteenden är att flytta bort fokus från de stora problemen med kommunismens ideologi i Kina, till externa frågor.

Samtidigt har Kinas ledning inlett en stor arresteringsvåg av oberoende vetenskapsmän, författare, demokratiledare och många andra. De hotar och bestraffar människor för att de säger upp partimedlemskapet eller för att stöder de som lämnar partiet.

Vi ger er den riktiga bilden av vad som händer i Kina, till skillnad från det virtuella Kina som presenteras av kommunistregimen.

Det finns ett kinesiskt talesätt om att man behöver känna sig själv, och man behöver också känna den motsatta sidan. När man känner båda sidorna kan man själv fatta ett mycket bättre beslut. Det är därför jag är här idag, för att förmedla om den verkliga situationen i Kina.

Om våra europeiska vänner och regeringar lägger för mycket vikt vid affärskontrakt och möjligheterna på Kinamarknaden, mer än vid brotten som kommunistledarna begår, då kommer det stora uppvaknandet av det kinesiska folkets samveten att hållas tillbaka. Om det omvända kan ske, så kan det kinesiska folket ha de europeiska vännerna som goda referenser, då de är villiga att ge upp de direkta fördelarna och riskera deras liv, att säga adjö till mörker och omfamna ljuset – för att kunna leva ett värdigt liv där mänskliga rättigheter inte är till salu för pengar.

Vad jag vet så har de mänskliga rättigheterna sitt ursprung i Europa. Om Europas folk idag struntar i de kinesiska människor som idag utstår förtryck av deras frihet och mänskliga rättigheter, så kommer det att vara en stor besvikelse för världen och det kinesiska folket.

Jag uppmanar våra europeiska vänner, regeringar, media och hela världen att uppmärksamma det stora uppvaknandet hos människors sinnen i Kina. Fler än 2,2 miljarder kineser, och i en takt av 30 000 varje dag, har valt att leva ett liv med värdighet, med grundläggande värderingar och moral, framför dessa omedelbara fördelar. Jag uppmanar hela världen att vara uppmärksamma och stödja grundläggande rättigheter för dem som går ur partiet.

Tack.

Yttrandefrihet i Kina

Maiping Chen är poet, författare och tidigare chefredaktör för den kinesiska litterära tidskriften "Today". Han är vice ordförande i "Independent Chinese PEN Centre" (ICPC), en världsorganisation för författare som stödjer vänskap och intellektuellt samarbete mellan författare, och som arbetar för yttrandefrihet.

Maiping Chen arbetar outtröttligt för att rädda författare som fängslats i Kina på grund av deras oberoende uppfattning. Hans engagemang i människorättsfrågor har tvingat honom till exil i Sverige sedan -90. Han tilldelades Human Right Watchs Hellman-pris 2001.

<http://www.penchinese.net>

Först vill jag säga att jag ger mitt fulla stöd till de två tidigare två talarna. Jag håller med dem, för jag har min egen erfarenhet och mina egna exempel. Jag stödjer helt Wei på grund av att han "öppnade upp mina ögon". Jag arbetade i många år för mänskliga rättigheter, men jag såg inte på frågor om mänskliga rättigheter utifrån politiska eller ideologiska perspektiv. Jag försvarar mänskliga rättigheter i allmänhet. Jag tänker inte på politik, men vad han har sagt har öppnat mitt sinne. Det är sant att om man inte förbättrar mänskliga rättigheter i Kina så kommer situationen att försämrans. Om de behåller diktaturen, enpartisystemet, då kommer vi inte att kunna undgå ett krig, det finns många exempel på att det är så. Vi dras då alla in i det.

För bara ett par dagar sedan höll Ryssland och Kina högteknologiska militärövningar ihop, och man kan förstå varför de gjorde detta. De testade satellitsystem. USA har överenskommelser med Japan och med Taiwan – om kommunistpartiet attackerar Taiwan så dras både USA och Japan in i kriget. Om Kinas militära satellitövervakningssystem förstörs så kommer Ryssland att hjälpa dem med sitt satellitsystem. Se på vad som hände i Jugoslavien. Varför bombade NATO Kinas ambassad där? NATO förstörde först Jugoslaviens militära övervakningssystem, och Kina hjälpte till att återställa det, via deras ambassad. Därför var NATO tvungna att bomba den kinesiska ambassaden. Det är på samma sätt nu, att Ryssland kommer att bistå Kina om det blir krig. Ryssland kommer att hjälpa Kina att behålla sin militära förmåga och sitt informationssystem.

De förbereder ett krig och vi här i Europa har inte fått veta det från våra regeringar eller media. Det är sant att de politiska ledarna här i Europa inte ger folket en sann bild om vad som sker. Det vi kan se i media är ofta om den blomstrande kinesiska utvecklingen. För några dagar sedan såg jag ett svenskt tv-program, jag tyckte inte speciellt mycket om programmet. Det gav inte en sann bild utan ställde bara en felaktig fråga. Det verkade som att alla var överens om att den ekonomiska situationen i Kina är mycket bra, bara att de politiska rättigheterna och de politiska reformerna ännu inte har förändrats. Alla som tillfrågades i programmet hade åsikten att om man hjälper Kina att utveckla en stark ekonomi så kommer det till sist att bli en politisk reform. Det har gått över tio år – kan vi se något tecken på politisk reform än?

Vi kan se att partiet fortfarande bedriver en maktfullkomlig policy. De ger inte någon möjlighet till att ha en demokratisk process. Så jag delar helt Weis uppfattning – människorättsproblem i Kina berör inte bara Kinas folk, det berör även oss här i Europa. Jag tror att här i Europa så behöver vi inte bara tänka på mänskliga rättigheter i Kina – vi måste

även tänka på våra familjer, våra barn, deras säkerhet och deras framtid. Mänskliga rättigheter i Kina hör ihop med våra egna liv. Jag stödjer vad Guo sade angående den senaste utvecklingen om massavhoppen från partiet. Det är verkligen riktigt.

Jag träffade nyligen en kinesisk skribent från Peking i Stockholm, som berättade att många partimedlemmar vid olika kinesiska institutioner eller fabriker inte arbetar, de har lämnat deras arbeten på grund av att partiet har kallat dem till att delta i studiegrupper. De kallar kampanjen för ”hålla det färskt”. Det är på grund av att partiet är oroad över att de inte är lojala mot dem längre. Det är som ruttet kött i kylskåpet, de vill hålla det färskt. Men det finns inget sätt att kunna hålla det färskt på, man måste kasta bort den dåliga maten. Man kan inte få gammal mat färsk, men de fortsätter att försöka; ”håll det färskt”.

Jag kan även ge er ett annat exempel som jag hört från en svensk professor. Jag vill inte nämna hans namn. Han sade att han nyligen hade besökt Fudans universitet i Shanghai och att det hände något mycket egendomligt – han hade varit på många olika konferenser i Kina. Dessa konferenser är mycket akademiska och man ska bara presentera sig som vilken professor man är inom vilket område och vad man har gjort. Men när en kinesisk professor från det universitetet skulle hålla ett tal vid denna konferens i Shanghai, så stod han upp och sade först ”jag är medlem i kommunistpartiet.” De utländska gästerna, representanter från universitet i de nordiska länderna, femtio till sextio professorer från de skandinaviska länderna var alla förvånade över att professorn nämnde ”jag är medlem i kommunistpartiet.” De förstod det inte. Men jag kan säga, som Guo sade, de tvingas till det. Många i Kina är medlemmar i kommunistpartiet av mycket praktiska orsaker. Många av dem vill inte längre säga att de är det. De vill inte berätta för andra, de skäms. Men nu säger partiet åt dem att säga det offentligt. Det är uppenbart att partiet vet att deras legitimitet är hotad. Så till och med en professor måste först säga ”jag är medlem i partiet”, även om det inget har att göra med konferensen. Så jag instämmer helt med Guo angående situationen för det kinesiska kommunistpartiet.

Jag kommer då tillbaka till mitt eget tal om yttrandefrihet. Jag arbetar för PEN och vi hör till Internationella PEN och vi har medlemmar i Kina. Vi försvarar yttrandefriheten i Kina.

Jag vill lägga till något till vad Wei sade. Han sa att situationen i Kina inte hade förändrats eller till och med försämrats, det har blivit värre. Vad gäller yttrandefriheten så är det verkligen sant. Kanske det inte är sant när vissa kinesiska vänner och en del kinesiska författare/skribenter säger att situationen i Kina har blivit mycket bättre. De kan hävda att ”vi kan säga vad vi vill och vi kan skriva vad vi vill.” Jag håller inte med dessa skribenter! Ja, det är riktigt att man kan skriva mer. Det förefaller som ämnena som man kan skriva om blir allt fler och människor säger att då att man träffar kineser på tåg eller i taxi i städer som Shanghai i Kina, så verkar människor ganska öppna. Det finns många kaféer och restauranger i Kina där man kan höra människor kritisera regeringen. De vågar säga många saker och de kan till och med kritisera kommunistpartiet – men bara privat. Man ser aldrig dem uttala kritik offentligt eller inför media. Det är inte så vi definierar yttrandefrihet. Det finns en rädsla och rädslan sprids även utanför Kina så att många kineser vågar inte heller kritisera kommunistpartiet eller Kinas regering i svensk massmedia. Om en svensk journalist intervjuar en kinesisk student så vågar han inte att öppet kritisera partiet.

Vi talar om yttrandefrihet, det är inte bara något i ett rum, på en toalett, privat. Vi talar om en rättighet, rätten att få tala öppet. Många som skriver säger att man kan skriva vad man vill. Jag frågade ”kan ni skriva om massakern på Himmelska Fridens torg?” Nej, det kan ni inte.

Ni kan inte skriva om politiska saker. Det var en debatt i Shanghai Literatur Magazine. Det verkade som om att författaren till en essä menade att huvudproblemet i Kina var kommersialiseringen, det föreföll som att de inte vågade nämna mänskliga rättigheter. Därför skrev nyligen en annan känd skribent, Li Rui – som har en del noveller publicerade på svenska – ”du har fel som säger att vi kan skriva vad vi vill. Jag vet att jag inte kan det. Jag vet vad jag inte vågar skriva.” Människor har vant sig att undvika vissa ämnen och de vet vad som är tabu.

Tanken att om ekonomin utvecklas så förbättras även de politiska rättigheterna, är en illusion. Vi kan se, som Wei tog upp om andra världskriget, hur Tyskland innan andra världskriget utvecklade ekonomin, men de mänskliga rättigheterna försämrades. De förföljde judarna, så det är inte nödvändigtvis så att om ekonomin förbättras så förbättras även mänskliga rättigheter, det finns inget säkert samband. Vi kan däremot se att under senare år har situationen allt mer försämrats. Jag kan ge några exempel. Efter att Hu Jintao tog makten förra året, har straffen för arresterade författare blivit avsevärt hårdare. Jag tyckte att Jiang Zemin var en mycket dålig ledare, men Hu är ändå värre. Om en författare då fick fem års fängelse, så gavs nyligen samma eller till och med mindre ärenden tio år, eller fjorton år. Många av de personer som International PEN nu arbetar för har arresterats under Hu Jintaos administration. Han har arresterat fler än Jiang Zemin. Så det är uppenbart att situationen har försämrats.

Om man ser på Independent Chinese Pen Centres webbplats www.penchinese.com, där har vi en detaljerad lista på författare som arresterats i Kina. I mars hade vi ett seminarium i den svenska riksdagen och jag tog där upp ett fall och jag tar upp det nu igen, för jag önskar att ni vill uppmärksamma de som arbetar som journalister. Den arresterade personen heter Shi Tao, och är poet och författare. Han arbetade för en tidning i Changsha i Hunanprovinsen. En dag inför årsdagen för massakern på Himmelska Fridens torg den 4 juni 1989, hade huvudredaktören ett möte med dem och läste upp ett dokument från partiet där journalisterna och medarbetare varnades om att inte rapportera om massakern i Peking som hände femton år tidigare. Shi Tao rapporterade detta på internet, till en webbsajt utomlands. Han arresterades och dömdes till tio års fängelse, anklagad för att ha röjt statshemligheter. Han fick tio års fängelse, men domaren sade ”vi är ganska milda, för tio år är enligt lagen minimum för att ha avslöjat statshemligheter, det kan ge livstid, man kan även dömas till döden.” Men domaren sade att tio år var ett mildt straff för det var det lägsta de kunde ge!

Han är 33 år, han har en ung vacker hustru, man kan undra, hur kan hans hustru vänta i tio år? Det handlar om sådant också. Han arresterades den 24 november på en järnvägsstation i Taiyuan. Han var på väg för att besöka sin mor då plötsligt flera personer – de var i själva verket säkerhetspolis och hade inte polisuniform – kom bara för att arresteras honom och förde bort honom utan att visa några papper. Hans familj meddelades inte. Det är som kidnappning. Två dagar senare kom de till hans hem för att undersöka det, tog hans dator och varnade han hustru att inte informera media. Utan några rättsliga dokument tog de honom till Changsha, för att tidningen ha arbetade fanns där. Så polisen kom Changsha i Hunanprovinsen och arresterade en journalist. De kom från en annan provins för att arresteras honom utanför all rättsordning. Det är som kidnappning. Även enligt lagstiftningen så kan man inte hålla en person gripen utan att inleda rättslig procedur inom en viss tid, men de höll journalisten fängslad under minst sex månader utan några anklagelser, vilket innebär att hans frihet redan under lång tid hade berövats. Sådant här sker nu i Kina.

Det är ett annat fall, universitetsstudenten Lui Di, som också är välkänt. Lui Di var

fjärdeårsstudent vid Pekings universitet. Hon arresterades för att ha publicerat kritik mot regeringen och det kommunistiska systemet på internet. Hon hölls hemligt fängslad i ett år. Inte ens hennes föräldrar fick veta var hon fanns någonstans och inga familjemedlemmar tilläts besöka henne. International PEN arbetade för hennes fall och drog igång en petition, och bad många kända författare att skriva på petitionen, däribland Nobelpristagare. Efter mycket stark press från Internationell PEN så släpptes hon.

Hur som helst så visar dessa två fall att situationen i Kina inte har förbättrats, åtminstone inte när vi talar om yttrandefrihet. Vad som är ändå värre är att Pekingdiktaturen inskränker yttrandefriheten utomlands. Jag vet att den kinesiska ambassaden försökte stoppa några radioprogram från att vara här. Om nyhetsjournalister publicerar något negativt om Kina så får de motta en protest, eller blir hotade. Även på denna föreläsningsturné för Wei Jingsheng så finns det exempel. Han sa att detta är det åttonde landet som han föreläser i. Men i Danmark och Norge försökte den kinesiska ambassaden att stoppa seminarierna. I Danmark lovade flera parlamentsledamöter att lovade att komma, men senare dök endast en parlamentsledamot upp. Ledamoten sade att de alla hade fått samtal från ambassaden och att de vågade inte komma, för att de tänker på om de kan få visum till Kina.

Så jag kan nämna här varför vi har ett annorlunda program idag. Vissa talare valde att stanna hemma. Jag kan inte sprida ett rykte om att de kanske hotades av Kinas ambassad och uteblev på grund av det, om jag inte har bevis för det. Men jag kan i alla fall säga att det är mycket underligt. Vi har planerat detta seminarium under lång tid. Då vi sände ut officiella inbjudningar, vilket många av er fick i onsdags eller torsdags eller, hände det plötsligt saker på fredagen. Någon drog sig ur som om personen hade fått en varning. Jag tycker det är skamligt att en diktatur även kan hota vår yttrandefrihet. Kanske anledningen är "Falun Gong... vi vill inte ha något att göra med Falun Gong," vilket har nämnts. Varför? Vad är fel med att någon här är från Falun Gong. International PEN försvarar bara yttrandefrihet, vi säger inte att vi försvarar speciella parter eller särskilda religioner Vi försvarar alla människors rätt till yttrandefrihet. Även om du är kommunistpartimedlem så skulle jag försvara din yttrandefrihet. Här talar vi som representanter för mänskliga rättigheter. Jag tänker inte på om du är kommunistpartimedlem, om du är Falun Gong-utövare, eller om du är en konservativ person. Detta seminarium handlar om mänskliga rättigheter i Kina, det är grundprincipen. Det är för den principen som jag är här, och jag kan inte stanna hemma.

Det är beklagligt att många talare, av vissa anledningar, behövde stanna hemma – inte vara med. Jag tackar alla ni åhörare här, att ni kom och visade er solidaritet med talarna här. Vi är inte inför ett tomt auditorium, vi ser så många vänliga ansikten, jag ser många gamla vänner här och jag är mycket rörd. Jag tror inte att jag ska säga något mer jag vill bara säga något på kinesiska, berätta för de som kanske inte förstår engelska.

Jag talade på kinesiska nu om de många böckerna som har förbjudits i Kina. Det är mycket bra böcker och de hade många läsare i Kina redan innan de förbjöds. Jag kan fråga dem som hävdar att situationen för mänskliga rättigheter har förbättrats i Kina. Hur kan situationen vara bättre när kommunistpartiet har förbjudit så många böcker och arresterat så många författare. Så fort som böckerna berör känsliga ämnen så stoppas de.

Jag hoppas att våra vänner här också kan föra vidare till massmedia och till Sveriges folk, att frågor om de mänskliga rättigheterna i Kina inte bara berör det kinesiska folket, utan också angår oss. Det handlar om fred i hela världen och om våra barn.

Tack.

Flykt från röd terror

Shizhong Chen föddes 1937 i Shanghai, Kina. Han skickades till Ryssland för att studera vid Moskvas National Industrial University. Efter fem år, 1958, blev han lärare vid Gansu Industrial University.

Shizhong Chen satt från 1963 fängslad över fjorton år för att han kritiserade det kinesiska kommunistpartiet, vilket han gjorde av lojalitet mot partiet. Chen behöll sitt lilla hopp om kommunistregimen, angående rättvisa och förbättring av de mänskliga rättigheterna. Han gav upp och lever nu i exil i Sverige. Shizhong Chens erfarenhet är det förvrängda samhället under kommunistpartiets styre i ett nötskal.

Jag hoppas att det är några representanter från den kinesiska ambassaden och den kinesiska nyhetstidningen Peoples Daily här. Jag hoppas också att svensk och internationell massmedia är här. Vem som än är här, så kan ni kontakta mig. Jag har mycket information att ge er. Jag har detta material på tre olika språk: svenska, engelska och kinesiska. Jag har med det för att jag har bara femton minuter att tala men har så mycket att säga, men jag garanterar att varje ord jag säger är sant.

Moderatorn nämnde att jag föddes 1937 och att jag blev föräldralös. Mina föräldrar dog när jag var barn. Kommunistpartiet sände mig till Moskva för att studera på universitet. Jag utbildades till ingenjör och arbetade sedan för att bygga upp det socialistiska Kina.

Efter utbildningen i Moskva åkte jag tillbaka till Kina. Jag betedde mig som en son gentemot partiet, för det var partiet som gett mig en utbildning. Jag skrev ett brev till partiet med kritik, ”ni har fel, ni kan förändra.” På grund av det så dömdes jag och fängslades i 14,5 år.

Ni kan inte föreställa er hur förhållandena var i fängelserna. Det är stor skillnad mellan kinesiska fängelser och fängelserna här. Jag har sparat ett par skor, som jag tog med mig ut från Kina – de går knappt att beskriva. Som ni förstår så kan ni inte finna fångar här som har skor som dessa [håller upp ett par utslitna ”skor”].

De är bevis på hur förhållandena är i Kinas fängelser. Om utlänningar besöker kinesiska fängelser så får de se så kallade modellfängelser – där kan man inte se sådana förhållanden. Wei och jag är överlevande från kinesiska fängelser. Många andra har dött, så det är vår skyldighet att tala om de verkliga förhållandena för världen.

Då det inte finns tid till det så kan jag till exempel inte berätta närmare om det faktum att det i dödsstraffet ingår att den dömdes familj får en räkning för att betala gevärskulorna för avrättningen. Jag behöver inte säga mer om det.

Jag tar inte närmare upp om att någon försöker begå offentligt självmord på Himmelska Fridens torg i Peking så döms personen till fyra till sex års fängelse.

Jag tar heller inte upp om hur religiösa människor och Falun Gong-utövare torteras i Kina, då andra talare tar upp det.

Jag talar inte om massakern i Peking 1989, då jag inte hinner det här. Kommunistpartiet säger fortfarande än idag att det var nödvändiga åtgärder som vidtogs. Jag tar heller inte upp om en till familjen närstående vän, en kvinna som klagade hos regeringen och skickades till mentalsjukhus på fyra år utan att familjen informerades. Efter att hon lyckats ta sig ut från mentalsjukhuset begav hon sig till Peking för att klaga över "sitt ärende". Den lokala polisen arresterade henne på nytt och hon dömdes till åtta månaders fängelse.

Tiden räcker inte heller för mer än att bara nämna att Kina är det land som arresterat flest journalister. En av journalisterna är Zhao Yan. Han arbetade för New York Times som lokalreporter i Peking. Av många anledningar så har hans fall faktiskt vissa samband med det som jag kommer att säga här.

Han anklagades för att ha avslöjat statshemligheter. En vanlig anklagelse, jag kan berätta mer om från vad jag själv upplevt. Denne journalist, Zhao Yan, sändes till fängelse i över tio år för att han sagt till västlig media att Jiang Zemin var på väg att träda tillbaka, några veckor innan partiet självt tillkänna gav det. Han dömdes alltså till fängelse för att ha avslöjat en statshemlighet. Det offentliggjordes senare – men han dömdes ändå för att han hade informerat om det innan. Som Maiping Chen sade så var det verkliga skälet till att han dömdes inte det.

Berättelsen som jag ska tala om hör också ihop med journalisten Zhao Yen. Jag ska berätta om varför jag – en pensionerad professor – var tvungen att lämna Kina, min familj bröts itu och min dåvarande hustru lämnade mig.

Som jag sade så var jag i fängelse i 14,5 år, men efteråt sade partiet att det hade varit fel. Jag släpptes och återvände till universitetet. Jag arbetade hårt för partiet. Jag älskade åter partiet. Jag fick även lovord som "bäste arbetare", som bästa lärare i staden Harbin, och universitetet, stadsledningen och även olika departement gav mig många utmärkelser.

Jag blev senare indragen i några konflikter med två armèskribenter. De skrev en artikel, som jag visar här – för att kritisera mig, de sade att jag hade fel, att jag hade fabricerat uppgifter och därmed gjort att de fått felaktigt straff.

Bakgrunden var att när jag var i fängelse 1969, så var cirka 130 fångar ute för att skörda gräs. Det var självfallet soldater som bevakade oss. Vi skulle arbeta inom ett område som var 500 m långt och 300 m långt. Det fanns fyra röda flaggor i hörnen som begränsade området, som vi inte fick gå utanför.

En fånge hette Lie Zhi Rong, han hade också dömts felaktigt, men hans fall rättades senare till. Han arbetade och skar gräs nära gränsen.

En soldat gav honom ordern "gå längre", vilket betydde att han begärde att han skulle gå utanför linjen. En soldat sade att Li varit utanför gränslinjen. Li förnekade detta. Soldaten blev arg och befallde Li att gå utanför varningslinjen. Li vägrade. En gruppchef kom och skrek på Li. Han gav Li order att gå utanför, och han upprepade ordern flera gånger, men Li vägrade.

En gruppchef sade till soldaten att "du vet att om denna fånge är utanför så kan man skjuta honom. Sedan gav han soldaten order att skjuta fången i magen. Jag behöver inte säga mer. Fången dog. Befälet gav sedan order att skjuta en gång i luften, vilket soldaten gjorde.

Efter att jag släppts ur fängelset försökte jag få upprättelse för denne fånge. Jag vände mig till domstolen och ärendet skulle rättas till.

Det som hände senare är ännu mer absurt. Som jag sade så rättades ärendet till och soldaterna skulle dömmas. Dessa två soldater dök emellertid senare upp i en tidningsrapport. I verkligheten så var de inte fängslade någon tid alls – de hade i själva verket blivit befordrade till att arbeta inom domstol och en av dem till och med som domare.

Så jag begav mig på nytt till domstolen för att anklaga dem för bedrägeri och för att säga att jag förtalades. Jag har här ett dokument från överdomstolen. Den gav den lokala domstolen ett dokument som fastslår att på grund av politiska orsaker så kan de inte låta mig vinna ärendet.

Nu vet ni vad en statshemlighet är. Detta dokument är en statshemlighet. Jag har fått det från en vän, det är dokumentet från överdomstolen.

Tack så mycket!

Förföljelse av trosbaserade grupper i Kina

Professor Nieh föddes på Taiwan 1954. Sen Nieh har varit professor vid Catholic University of America, USA, sedan -83. Han är initiativtagare till och koordinator för Global Coalition for ByeCCP. Nieh är expert i ämnet religiös utövning i Kina och är en uppskattad föreläsare angående Kinas förföljelse av trosbaserade grupper.

Professor Nieh fick sin Ph.D. 1983 i Mechanical Engineering vid University of Illinois. Han har publicerat sjuttio vetenskapliga avhandlingar och fått åtta patent på uppfinningar. Han har mottagit FN:s utvecklingsprogramms Föreläsningspris och utsetts till hedersprofessor vid tre kinesiska universitet.

<http://www.ByeCCP.org>

Tack för att jag kan vara här idag för att tala om förföljelsen av trosbaserade grupper i Kina tillsammans med denna renommerade panel. Trosbaserade grupper i Kina innefattar religioner och andliga inriktningar, religionerna, de ortodoxa religionerna såsom taoism, buddism och kristendom, muslimer och system inom så kallade "andliga livsvägar", såsom konfucianism och vissa former av qigong-utövning, som Falun Gong. Under de femtiosex årens ledning av Kinas kommunistparti, har hundratals miljoner människor från dessa trosinriktningar utsatts för mycket allvarliga kränkningar av deras frihet och mänskliga rättigheter.

Förföljelsen av varje enskild grupp av dessa nämnda kan vara ett ämne för en lång collegekurs och kan lätt dokumenteras i omfattande volymer med redogörelser. Vi har inte tid för det så jag kommer bara att beröra det ytligt och summera förföljelsen som helhet av de andliga gemenskaperna.

Varför förföljer kkp? Ni vet att Kina är en av de fyra forntida civilisationerna, den är den enda av dem som har överlevt fram till idag. Den 5 000 år långa traditionen av kinesisk kultur har i grunden hos alla samhällsskikten baserats på andlig övertygelse. Till exempel är konfucianism en del av den traditionella kulturen som fokuserar på/att komma in till "det världsliga" [det jordiska livet], medan taoism och buddism hör till den del av traditionell kinesisk kultur som fokuserar på att lämna "det världsliga". Inverkan från Konfucianism, taoism och buddism inverkade i varje aspekt i kinesers liv under de senaste tvåusen åren, och de erbjöd mycket stabila moralsystem och etiska värden, vilket gav det kinesiska samhället grunden för dess varaktighet, fred och harmoni.

Med en filosofi med uppkomst i Europa, är kkp:s filosofi i fullständig motsättning till dessa andliga traditioner. Kkp tror på ateism, vilket innebär att de inte tror på gudar, inga himlar, inga buddor och inga himmelska varelser/väsen. Kkp har dessutom helt vilt utmanat Tao och förolämpat de himmelska principerna, i Kina säger vi "wu-fa-wu-tian", så i deras ögon representerar den trosinriktade delen i samhället ett hinder för deras diktatorskap och en utmaning för legitimiteten i dess styre.

Ända sedan kkp tog makten för femtiosex år sedan så började de att utrota dessa tre traditionella andliga inriktningar: konfucianism, taoism och buddism. De började med att förstöra tempen, bränna skrifterna, tvingade munkar och nunnor att återvända till den sekulariserade världen. De förstörde det mesta av dessa tre traditionella religioner. De tio åren

av Kulturrevolution, från mitten av sextioalet till mitten av sjuttioalet, blev den mörkaste tidsperioden för den trosbaserade delen i samhället och denna oskyldiga grupp människor med en andlig tro ställdes inför den hittills största katastrofen.

Det fanns till exempel ett tusental vackra färgade glaserade statyer i Sommarpalatset i Peking. Under Kulturrevolutionen [1966–76] åverkade rödgardisterna allihopa. Idag är ingen av dessa över tusen buddastatyer hel, de saknar huvud, armar och ben.

Utöver att tillfoga fysisk skada så har kkp ett speciellt sätt att förstöra religioner på. De sänder underjordiska kkp-medlemmar för att infiltrera religionerna, att ta över dem inifrån. Till exempel så var vice ordföranden för buddistföreningen Zhao Puchu även en hög funktionär inom kkp, det vill säga en ateist och inte en som tror på Buddha Sakyamuni.

Sedan kkp tog makten 1949, har de kristna tvingats att gå in i den så kallade ”Tre-självkyrkan”, att bryta sig bort från imperialism och att vara lojala mot kkp framför Kristus och aktivt slåss mot USA i Korea. Den högste ledaren i ”Tre-självkyrkan” Wu Yaozong meddelade vid ett tillfälle offentligt att ”jag tror inte på Jesus mirakler, jag avfärdar dem alla”. Hur kan en person som inte tror på mirakler, på himlen, på Jesus Kristus, vara en sant kristen? Hur kan en kkp-medlem agera bra som ledare för de kristna?

Kkp har genom åren konfiskerat tiotusentals kyrkor och tempel, tvingat kristna, buddister, munkar, nunnor och så vidare, att studera kommunism, och hjärntvättade de verkligt troende. I vissa områden i Kina tvingade de även nunnorna att gifta sig inom några månader och tvingade de unga munkarna att gå in i armén för att slåss och döda. Kristna, buddistiska, taoistiska och andra grupper i Kina löstes upp under kkp:s våldsamma förtryck. Många ledare arresterades, fängslades, torterades och dödades. Anhängarna tvingades att återvända till det sekulariserade livet, eller blev en del av ”olagliga grupper”, de så kallade ”underjordiska kyrkorna”, House Churches.

En färsk undersökningsrapport från de senaste två åren av över 200 städer i Kina, visar att det finns fler än sextio miljoner kristna i dessa kyrkor. I dessa underjordiska kyrkor har under de femtiosex åren av kkp-styre, 2,7 miljoner kristna godtyckligt internerats, en av tjugotvå. 440 000 kristna har sänts till arbetsläger, de så kallade omskolningslägren, för att hjärntvättas, konverteras till att inte förbli kristna. 1,1 miljoner kristna ålagdes stora summor i böter, över 20 000 har torterats med permanenta skador som följd och över 10 000 kristna förföljdes till döds, och så vidare, och så vidare.

För cirka femton år sedan fanns det över 1000 olika typer av qigongformer i Kina. Vissa av dem hade övningar som kunde hålla kroppen frisk och återge hälsan. En del av qigongmetoderna hade en andlig tro, till exempel Falun Gong som har sanning, godhet och tålmod [Zhen, Shan, Ren] utöver övningarna. Under de sista femton åren med Jiang Zemin i ledningen, slog han ned på alla former av qigongutövning. Han attackerade särskilt Falun Gong. För sex år sedan förde han själv ut den omfattande förföljelsen.

Jag läser ett avsnitt från *Nio kommentarer om kommunistpartiet*, kapitel fem, som ett exempel på förföljelse.

”Zhang Fuzhen, cirka 38 år, var anställd i Xianheparken i staden Pingdu i Shandong-provinsen, Kina. Hon åkte i november 2000 till Peking för att vädja för Falun Gong och bortrövades då av myndigheterna. Enligt källor som känner till fallet torterade och

förödmjukade polisen Zhang Fuzhen genom att ta av henne kläderna och raka av hennes hår. De band fast henne vid en säng med de fyra lemmarna utsträckta och hon tvingades utträta sina behov i sängen. Senare gav polisen henne en injektion med okänt gift. Efter injektionen drabbades Zhang av så kraftiga smärtor att hon nästan förlorade förståndet. Hon kämpade mot smärtan fastbunden vid sängen tills hon dog. Hela förloppet bevitnades av lokala tjänstemän från 610-byrån.”

Detta är ett utdrag från webbsajten clearwisdom.net i juli 2004.

Zhang är bara en av hundratusentals Falun Gong-utövare som genomlider de mest ondskefulla och förfärliga tortyrmetoder. Ögonvittnen har beskrivit grym misshandel som resulterar i avslitna öron, krossade ögon, söndersliten hud, amputerade armar, utslagna tänder, skallskador, revbens- och ryggradsbrott. Bland tortyrmetoderna finns chocker med en till över tio elbatonger på över 10 000 volt, bli brända med cigaretttändare, slag mot könsorganen, våldtäkt, gruppvåldtäkt, slängda i kloakhålor och att under dagar och veckor bära tvångströja.

Under de första två årens förföljelse har insiderinformation inifrån regeringen bekräftat att fler än 7000 dödat i interneringscenter, tvångsarbetsläger, fängelser och mentalsjukhus, vilket innebär sju dödsfall under polisiärt förvar varje dag. Så under de tre till fyra timmar som dagens seminarium varar så torteras ytterligare en Falun Gong-utövare till döds. Den pågående förföljelsen har direkt påverkat de 100 miljoner utövarna i samhället och indirekt påverkat fler än 300 miljoner människor, en fjärdedel av befolkningen i Kina. Miljoner familjer har tvingats fly från deras hem och vandra hemlösa på gatorna för att undgå arrestering, barn och gamla har lämnats utan omsorg. Det finns många, många ledsamma berättelser om vad som äger rum, vilket utgör en mycket bisarr situation i det mänskliga samfundet, nu i det tjugoförsta århundradet.

Så låt mig sammanfatta situationen angående förföljelsen av de trosbaserade grupperna. Kkp:s femtiosexåriga historia är mycket skriven i blod och människoliv. Verkligheten bakom dess blodiga historia är både oerhört tragisk och mycket lite känd i Europa och den fria världen. Under kkp:s styre har åttio miljoner oskyldiga kineser dödat, torterats till döds eller mött en onaturlig död. Antalet dödade, åttio miljoner, överstiger det totala antalet döda under första och andra världskriget tillsammans. Sedan 1949 har kkp förföljt över halva Kinas befolkning genom dussintals politiska rörelser. Över 95% av familjerna i Kina har nära dödsfall inom familjen som orsakats av kkp. Många undrar varför kkp dödar, varför det fortsätter de brutala förföljelserna av religioner och andliga system, dessa hedervärda människor. Kommer det att sluta döda?

Enligt *Nio kommentarer* så är kkp i sig självt i grunden en ond kult, det har alla kännetecken av en ond kult. De skadar inte bara de trosinriktade samfundet, utan alla kineser och hela mänskligheten, som nämnts tidigare under seminariets första del. Alla dessa ortodoxa religioner, trosinriktningar, hyser en tro på gud, budda, tao eller himlar och undervisar efterföljarna om hur man lever tillsammans och i samhället utifrån medkänsla och välvilja. De hjälper alla till – utifrån olika perspektiv – att höja eller bibehålla moral och att rädda själar. Kkp:s doktriner baseras emellertid på primitiva klasskamper och våldsamma revolutioner och diktaturskap, och är blodsbeleckad och våldsam. Så vad kkp har gjort under det senaste halva seklet visar att det själv är en ond kult med militär makt.

Vad kan vi göra åt detta? Tidigare har det varit mycket beklämmande att tala om den sanna verkligheten om de förföljda grupperna, oavsett om det varit kristna i de underjordiska kyrkorna, tibetanska buddister, eller muslimer i Uyghur eller Falun Gong-utövare. Det var

verkligen mycket ledsamt varje gång vi talade om kkp:s förbrytelser mot de trosbaserade grupperna, tills för sex månader sedan då Epoch Times publicerade *Nio kommentarer om kommunistpartiet*, och en grupp volontärer gör dessa *Nio Kommentarer* mer kända i världen.

Det är inte längre så att vi bara talar om hur ledsam förföljelsen är. Nu kan vi se ett hopp – hoppet om ett Kina utan kommunism i en nära framtid. Ett Kina som har religiös frihet, verklig frihet för andlig övertygelse och att få följa sitt samvete. Låt oss förena oss och bevittna en tid med den förestående kollapsen för den onda kommunismen och välkomna en verklig frihet för trosbaserade grupper i Kina.

Tack!

Kan människorättsbrott i Kina bestraffas i Sverige?

Peter Bergquist är människorättsadvokat och förkämpe för universell jurisdiktion. Han var en av föregångarna för att rättsväsen ska användas för att ställa diktatorer som begått allvarliga människorättsbrott inför rätta.

1998 begärde han att svensk åklagarkammare skulle begära utlämning av Pinochet till Sverige, med anklagelser om mord och människorov. Peter Bergquist var även involverad i processen att få den argentinske marinlöjtnanten Alfredo Aztis utlämnad för kidnappningen av Dagmar Hagelin.

Han representerar Falun Gong-utövare i Sverige i rättsåtgärder mot den tidigare kinesiske statschefen Jiang Zemin, för hans brott begångna under förföljelsen av utövare av Falun Gong i Kina. Han ingav den 13 juni 2005 en polisanmälan av Jiang Zemin och flera ledare inom 610-byrån.

Jag har blivit ombedd att tala om frågan: Kan brott mot mänskliga rättigheter i Kina bestraffas i Sverige? Svaret på den frågan är ja! Men inte alla brott mot mänskliga rättigheter utan bara de allra grövsta brotten och dit räknas mord och människorov. Sverige har inte något uttryckligt straffstadgande för tortyrbrott, men brottet människorov motsvarar det brottet i den svenska brottsbalken. Därutöver kan också folkrättsbrott som i praktiken handlar om olika typer av krigsförbrytelser bestraffas i Sverige.

Föreställningen att brott mot mänskliga rättigheter skulle kunna bestraffas i andra länder än där de är begångna tog ett rejält kliv framåt 1998 när den spanske undersökningsdomaren Baltazar Garçon försökte få Chiles förre diktator Pinochet utlämnad från Storbritannien. Garçon avsåg att åtala Pinochet för brott begångna mot ett antal spanska medborgare. Hans åtal omfattade alltså enbart spanska offer. Ni som följde detta i massmedia vet att det var en oerhört dramatisk period där framgångar och motgångar avlöste varandra för Garçon. Ganska snart föll andra länder in i ledet för att på olika sätt försöka assistera Garçon. Bland annat i Frankrike där William Bourdoun, som numera företräder Falun Gong-rörelsen i Frankrike, företrädde några chilensare som var bosatta i Frankrike, och försökte där få den franska åklagaren att begära Pinochet utlämnad till Frankrike. I Sverige så företrädde jag några chilensare, som utan någon större framgång försökte få den svenska åklagaren att begära Pinochet utlämnad.

Det här var alltså 1998 och idén eller föreställningen om att det går att bestraffa brott mot mänskliga rättigheter i andra länder än där de är begångna hade tagit rejäl fart.

Det som gjorde det möjligt att agera i Sverige var något som kallas universaljurisdiktion. Den svenska brottsbalken innehåller en möjlighet att bestraffa brott som har straffminimum fyra år i straffskalan, alltså en möjlighet att bestraffa de brotten oavsett var de är begångna, oavsett gärningsmannens nationalitet och oavsett offrets nationalitet. Det här innebär att den svenska lagstiftningen, den svenska jurisdiktionsmöjligheten, den svenska möjligheten att bestraffa människorättsbrott är vidare än den spanska, där då Baltazar Garçon var tvungen att inskränka sig till sådana fall där offren var spanska medborgare.

Universaljurisdiktionen har använts ungefär ett halvt dussin gånger sedan den tillkom i början på 70-talet. Det som är intressant med detta halvdussin gånger är att de har utspelat sig sedan 1998. Ett av de mer kända fallen av universaljurisdiktion i Sverige är Dagmar Hagelin-fallet, där jag själv företrädde Ragnar Hagelin som var Dagmar Hagelins far.

Dagmar Hagelin var svensk medborgare i formell mening, hon var dotterdotter till en svensk emigrant som hade emigrerat till Argentina i början av 1900-talet. Hon hade kvar sitt svenska medborgarskap men hade aldrig satt sin fot i Sverige och aldrig talat ett ord svenska.

1977 kidnappade hon – av misstag – av den argentinska militären, man förväxlade henne med en annan kvinna. Hon fördes bort och dog så småningom i ett tortyrcentra som man vet namnet på, nämligen Marinens tekniska skola.

Detta var ett diplomatisk ärende mellan Argentina och Sverige i många år. Ända till 2001, när Ragnar Hagelin gör en formell polisanmälan och begär att åklagaren ska åtala den person som förde bort Dagmar Hagelin, som man också visste namnet på och som blivit utpekad av flera vittnen, en känd torterare vid namn Alfredo Aztis.

Det här lede till att åklagaren inledde en förundersökning. Han fick så småningom Alfredo Astiz häktad i Stockholms tingsrätt och man satte igång med ett utlämningsförfarande. Detta fick avbrytas därför att brottet hade preskriberats. Vi har i Sverige tjugofemårig preskriptionstid för mord och människorov och den här tjugofemåriga preskriptionstiden inföll mitt under processen. Åklagaren kom för sent, men det var ändå intressant på så sätt att frågan om universaljurisdiktion tog ett stort steg framåt genom det fallet.

Det som kan vara värt att nämna i frågan om universaljurisdiktion – som alltså är en väldigt vid jurisdiktion – är att den har försetts med en mängd politiska spärrar. I praktiken är det så att en åklagare som vill utnyttja universaljurisdiktionen måste gå till regeringen minst tre gånger och begära tillstånd. Första gången för att få ett forum att göra sin häktningsframställan i. I alla andra former av brott framgår forumfrågan, alltså valet av domstol, av brottet. Det gör inte universaljurisdiktion. Alltså måste åklagaren gå till regeringen som väljer ett forum åt honom. Därefter måste han begära tillstånd av regeringen för att få igång ett utlämningsförfarande. Slutligen måste han begära tillstånd av regeringen för att få åtala vederbörande. Tre gånger måste åklagaren gå till regeringen och begära tillstånd och det visar att det finns en mängd politiska kontrollstationer i den här typen av förfaranden som komplicerar förfarandet på ett mycket märkbart sätt.

Fråga från publiken: Du nämner åklagaren, men vilken åklagare, riksåklagarn?

Nej, numera handläggs denna typ av brott av det som kallas internationella åklagarkammaren. Jag kan inte på rak arm säga hur många internationella åklagarkammare det finns, men en tumregel är att ett tiotal är spridda över landet i Sverige. Det här var då nionde åklagarkammaren i Stockholm, som är den internationella kammaren. Det var chefsåklagaren där som fick Astiz häktad.

Som ett kuriosum kan jag nämna att den här typen av brott kan anmälas på vilken polisstation som helst, precis vilken som helst, och var som helst i landet. På det sättet är lagstiftningen tillgänglig. Men när det sen börjar dra ihop sig till åtal och om, då är det värre.

Detta sagt om de politiska restriktionerna. Det man ska ha klart för sig när man pratar i termer av att försöka bestraffa grova människorättsbrott i Kina i Sverige så gäller att Kina hör och häpna har skrivit på tortyrkonventionen. Vad man däremot inte har gjort är att man inte har skrivit på den individuella klagorätten, vilket brukar vara det vanliga förfarandet när diktaturer skriver på tortyrkonventionen. Pinochets Chile skrev på tortyrkonventionen någon gång i slutet på 1980-talet, 1987, 1988 eller möjligen 1989, men hade ingen individuell klagorätt. Så den individuella klagorätten, alltså möjligheten för en enskild individ som påstår sig torterad att gå till det som kallas tortyrkommissionen, kontrollorganet för tortyrkonventionen, för att där få sin sak prövad, har inte Kina skrivit på och den hade inte heller Pinochets Chile skrivit på.

Hur som haver, så innefattar tortyrkonventionen en mängd förpliktelser för de länder som har skrivit på. Bland annat innefattar den en förpliktelse som kan sammanfattas i att om en svensk åklagare skulle inleda en brottsundersökning i Sverige, baserat på brott som faller under tortyrkonventionen, så skulle kinesiska myndigheter ha långtgående förpliktelser – mycket långtgående förpliktelser – att samarbeta med den åklagaren, lämna information till åklagaren, göra egna utredningar som tillhandahålls åklagaren, häkta de personer som åklagaren får häktade i Sverige, och så vidare. Så tortyrkonventionen i det här sammanhanget må vara ett trubbigt instrument för en kines som har blivit torterad, men det är definitivt inte något trubbigt instrument för en åklagare på en internationell åklagarkammare.

Det som också hör till bilden utav möjligheten att bestraffa de här brotten är att brotten i sig strider mot Kinas egna lagar, de är alltså olagliga även i Kina. Därtill kommer att det finns tydliga tecken på att det kinesiska kommunistpartiets ledning är splittrad i fråga om förföljelsen av Falun Gong. Det finns mycket som tyder på att det finns två olika läger som står mot varandra i den frågan. Alla de här omständigheterna, att Kina har skrivit på tortyrkonventionen, att brotten strider mot Kinas egna lagar och att kommunistpartiet självt är splittrat i fråga om förföljelse gör att det kan inte på något sätt uteslutas att en åklagare som väljer att inleda en förundersökning om mord och framför allt människorov, som är tortyrbrottet enligt svensk rätt, det kan inte uteslutas att han skulle kunna få hjälp av kinesiska myndigheter för att få fram information om de här brotten.

Detta sagt om möjligheten att på svensk botten få någon gärningsman dömd. Det jag avslutningsvis vill framhålla när det gäller den här typen av jurisdiktionsmöjlighet är att erfarenheten från Pinochetbataljen 1998 är att försöken att lagföra Pinochet i ett antal europeiska länder – jag vill minnas att det också gjordes ett försök från Kanada – är att de försöken har inspirerat till processer i gärningsmannens hemland. Låt vara att rättsprocesserna i Chile är ännu mer stapplande än Pinochet, men det är trots allt så att de processerna icke hade varit möjliga om inte Baltazar Garçon hade gjort detta första försök. Erfarenheten av att försöka lagföra människorättsbrott i andra länder än där de är begångna är definitivt att de kan inspirera till processer i gärningsmannens hemland. Därmed har jag ganska utförligt besvarat frågan om brott mot de mänskliga rättigheterna i Kina kan bestraffas i Sverige.

Tack.

Att göra affärer i Kina och Mänskliga Rättigheter

Man-Yan Ng är vice verkställande direktör inom försäljning och marknadsföring inom en internationell teknikkoncern. Han har över tjugofem års erfarenhet av den kinesiska marknaden och är en ansedd föredragshållare vid symposier om affärsstrategi i Kina. Han har en djup insyn gällande olika aspekter av att göra affärer med Kina, liksom det kinesiska samhället i allmänhet.

Trots sitt fulltecknade arbetsschema är Man-Yan Ng en hängiven försvarare av mänskliga rättigheter för Kinas folk, liksom de som lever under andra diktatorskap i världen. Han är styrelseledamot i International Society for Human Rights, en frivilligorganisation med observatörsstatus i det Europeiska rådet och inom FN.

<http://www.ishr.org>

Varför talar vi om dessa två saker – göra affärer med Kina och mänskliga rättigheter? En ganska ovanlig kombination. De flesta affärsmän tänker inte på mänskliga rättigheter, men det är dags att tänka på det. Det är väldigt enkelt, eftersom vad som händer i Kina idag är verkligen en stor utmaning mot den demokratiska världen. Faktiskt är det en utmaning mot hela mänskligheten. Varför? Eftersom man kan säga att Kina nu är den snabbast växande ekonomin i världen. Samtidigt är Kina den där de allvarligaste kränkningarna mot mänskliga rättigheter sker. Så detta är en unik kombination. Aldrig tidigare i mänsklighetens historia har en kommunistisk diktatur lyckats skapa en viss ekonomisk tillväxt på tjugo år. Att de begår kränkningar av mänskliga rättigheter är inte något nytt. Så detta är en utmaning för oss. Detta har en stark inverkan på vår framtid och det är därför det är värt att ägna lite tid åt att tala om det.

Jag tänker inte säga så mycket om hur den kinesiska ekonomin växer. Många av er har också läst mycket om det i svensk media. Många svenska multinationella företag – jag arbetar för ett av dem – och också många andra europeiska multinationella företag och multinationella företag från väst gör affärer med Kina. Media talar om en fantastisk potential. Är det sant? Kanske är det för bra för att vara sant? Ja, ekonomin har växt i Kina. Ni vet, under de senaste tjugo åren har Kinas BNP haft en tillväxttakt på mellan sex och tio procent. Glöm inte att de givetvis startade från en mycket låg nivå. Efter all denna fantastiska tillväxt i Kina så är BNP per capita fortfarande bara en åttondel av USA:s. Den totala bruttonationalprodukten är idag cirka två gånger Indiens och en tredjedel av Japans. Per capita producerar en amerikan trettiofem gånger vad en kines producerar. Den stora skillnaden sedan tjugo år sedan minskar dock.

Dessvärre så kan de med all denna nyskapade rikedom genomdriva sina kränkningar av mänskliga rättigheter än mer effektivt än tidigare. Med pengarna skaffar de mycket högteknologi och brotten och kränkningarna mot de mänskliga rättigheterna har bara blivit mer sofistikerade. De har absolut inte blivit färre.

Några av mina affärskollegor har sagt till mig, ”Man Yang, jag tror att Kina blir bättre. Du vet, det kinesiska kommunistpartiet är inte längre ett kommunistparti.”

Jag sa, ”varför?”

De sade, ”titta, idag uppmanar de till och med kapitalister att bli partimedlemmar.”

Jag sade, ”ja du har rätt, men de har inte ändrat principen i maktutövningen. Ja, du har rätt i att på 50- och 60-talet, efter att de hade tagit makten, så dödade de många kapitalister, de fängslade många kapitalister, de tog alla pengar från kapitalisterna och de som överlevde förföljelsen vågade inte säga ett ord som partiet inte gillade.”

”Hur kan det komma sig att de idag välkomnar kapitalister att gå med i partiet?”

Jag sa, ”mina vänner, det är inte samma kapitalister. Kapitalisterna på 50-talet var de människor som aldrig trodde på de historier som kkp berättade för folket. Som min farfar, han skulle aldrig tro på det. De var utbildade människor som fortfarande hade sin grund i den gamla forntida kinesiska visdomen, några mer, andra mindre. Men dagens kapitalister är de allra flesta, inte alla, anhöriga och goda vänner till partiledarna och ibland är partiledaren själv kapitalisten. Det är bara det att de inte står med sina namn som ägare. Så det är därför kapitalister är välkomna till partiet. Kkp:s principer har aldrig ändrats. Varför? För att deras princip är inte vad folket på 50-talet trodde – att de ville upprätta ett klasslöst samhälle, att de ville ha jämlikhet. Nej!”

Deras innersta princip är att ändamålet helgar medlen, och det har varit så konstant, alltid. Så vad är ändamålet? Vad är syftet? Vad vill de ha? De vill ha makt! De vill ha makt, stärka makten, behålla sin makt, och för att göra det använder de vilka medel som helst, vilka som helst. För femtio år sedan så använde de metoden att fängsla och döda kapitalisterna. Idag använder de metoden att alliera sig med dem. Inga problem för kkp!

Jag tänkte faktiskt berätta mer för er om vad som händer med mänskliga rättigheter i Kina, men jag tror inte att jag behöver det efter alla fantastiska talare. Ni känner till det mesta, eller hur? Men kanske säger någon, ”Ah, men ni vet, ni är påverkade av propagandan. Kanske är det inte på det viset?”

Nå, jag ska berätta för er. Ingen är så bra på att sprida propaganda som KKP. Men okej, du kanske säger att några människor som inte gillar partiet sprider propaganda. Men då kan jag berätta en personlig historia för er. Jag är affärsman. Jag jobbar som vice VD i marknadsföring och försäljning för ett svenskt multinationellt företag. Så som en del av mitt ordinarie arbete åkte jag till Kina i affärer, jag sa åkte för jag kan inte åka dit mer, då vet ni redan halva historien.

Jag har gjort affärer med Kina sedan lång tid tillbaka, så när jag anlände vid den tiden, som en västerländsk affärsman, som försäljningschef, som en vice VD, ni vet, vad de använde i partiets namn... De har alla sorters trick. Människorna jag träffade, de var faktiskt alla partimänniskor. De är människor som kanske till och med arbetar för den statliga säkerhetstjänsten och arbetar för det så kallade Förenade Frontministeriet, den avdelning i den kinesiska regeringen som ägnar sig åt att smicka människor utanför Kina som de kan komma att ha nytta av någon dag. Så jag identifierades som en person som de en dag kunde ha nytta av. Jag kan en hel del om högteknologi, jag har erfarenhet av internationella affärer, kanske kan de till och med få min hjälp för att göra bättre affärer med mitt företag och liknande. Så jag var mycket välkommen. Överallt var det röda mattor, limousiner, inget saknades...

Men sedan, kanske för sex eller sju år sedan så började jag intressera mig för frågor kring mänskliga rättigheter eftersom jag bevittnat så många kränkningar av mänskliga rättigheter, speciellt i Kina. Så jag blev väldigt aktiv vad gäller att försvara mänskliga rättigheter. Jag höll tal på internationella människorättskonferenser i FN och Europeiska Parlamentet.

Så år 2002, tror jag, det var min sista affärsresa till Kina. Någon ringde till mitt hotellrum på Sheraton Hotel i Peking klockan kvart över tolv på kvällen. För att göra en lång historia kort, tre män från den statliga kinesiska säkerhetstjänsten ville tala med mig. De talade länge, men för att summera hela samtalet så sa de i maffiastil, ”Du håller på med en massa anti-kinesiska aktiviteter.”

Vad de menar med anti-kinesiska aktiviteter är mitt arbete med att försvara mänskliga rättigheter. Så de sa till mig: ”Om du inte slutar så kommer vi att förstöra din affärsverksamhet. Du kommer att få oändliga bekymmer och problem,” sedan började de le. ”Å andra sidan, om du samarbetar så kan vi garantera att du kommer att vinna alla projekt i Kina.”

Detta är inte från någon propaganda. Det är min personliga erfarenhet. Människor kanske tänker, ”Nå, jag är affärsman. Jag bryr mig inte om mänskliga rättigheter. Jag vill bara tjäna pengar. Punkt.”

Men jag säger er, det är inte så enkelt, eftersom alla goda affärsmän borde tänka långsiktigt, särskild de stora multinationella. Ni vill göra stora varaktiga affärer med långsiktig stabilitet. Ni skriver ett kontrakt idag, men ni inleder en affärsförbindelse med en kinesisk partner för kanske tio år. Så därför vill ni veta om era affärer i Kina är varaktiga. Så vilka är nu de faktorer som på ett sätt främjar eller till och med garanterar en sorts varaktiga affärer? Detta är något universiellt som inte är specifikt för Kina. För att ha en stabil affärsverksamhet behöver man minst två mycket viktiga faktorer.

För femtio år sedan använde de sig av metoden att döda kapitalister – idag är det de själva som på sätt och vis stödjer och garanterar varaktiga affärer/handel. Detta är något universiellt som inte är specifikt för Kina. För att ha en stabil affärsverksamhet så behövs minst två mycket viktiga faktorer.

Den ena är ett fungerande rättssystem. Som Peter här bredvid mig – han förstår mycket väl. Det kinesiska rättssystemet är ett skämt. Den kinesiska domstolen är ingen domstol. Ni vet, Raoul Wallenberg-institutet i Sverige och kansler Schröder i Tyskland spenderar miljoner av skattebetalarnas pengar för att främja uppbyggnaden av det kinesiska rättssystemet, så alla kinesiska domare är numera mycket bättre klädda. De ser allt mer ut som domare gör. Alla rättssalar har blivit ommålade och så vidare, och nya lagar har skrivits och nya lagböcker har tryckts och så vidare. En grundläggande fråga återstår dock.

Man ställer bara frågan, är den kinesiska domstolen oberoende av regeringen, av partiet?

Nej, när en kinesisk person visar deras rättssystem så visar han att de har lokala rättsinstanser, länsrätt, högsta domstolen, de har lagen och så vidare. Men de visar inte det sista steget, den sista funktionen – över alla dessa finns det kinesiska kommunistpartiet. Ett enda telefonsamtal från en partifunktionär, kan besluta om innehållet i en rättslig dom, inte domaren, inte juryn.

Hur kan man göra affärer och känna sig trygg i ett land som inte har ett fungerande

rättssystem?

Även om ett på något sätt fungerande rättsligt system finns, så behövs även en annan viktig komponent i en trygg och stabil affärsmiljö och det är förtroende, som professor Nieh talade om. Ömsesidigt förtroende, hur kan man göra affärer med människor som man inte kan lita på? Varför säger jag att man inte kan lita på en kinesisk partner? Det är inte så att kineser föddes oärliga! Nej, problemet är att nu har så många kineser blivit offer för denna princip, att ändamålet helgar medlen. Väldigt många kinesiska affärsmän tänker så. Så länge det går att tjäna pengar så kan alla metoder användas. Det finns ingen affärsmoral, ingen affärsetik. Varför? Kina har i själva verket en kultur med en lång tradition av moral och etik. Det spelar ingen roll om man följer principerna hos konfucianism, buddism eller taoism, de bär alla något vackert från relativt goda principer för moral och etik. Med en sådan person kan man göra affärer, man kan känna sig säker, man kan sova gott.

Men det kinesiska kommunistpartiet har sedan de tog makten 1949, systematiskt – ingen tillfällighet – förstört alla religioner, alla trosgrupper. Jag behöver inte gå in i detalj i detta, professor Nieh har redan talat om det.

Så idag kanske några säger, ”åh, men du vet, kommunismen har blivit bättre, jag besökte många tempel när jag var i Shanghai och Peking och jag kunde se att det var många besökare där.” Jag säger er, det enda som de har gjort är att de målat om dessa tempel, det vill säga de som inte blev totalförstörda under Kulturrevolutionen. Varför? De vill lura världen. De vill visa västvärlden att de bryr sig om religionsfrihet och de vill få inkomster från turismen. Om de inte har välmålade tempel så slutar turisterna komma.

De som verkligen håller fast vid sin tro, som verkligen vill praktisera sin genuina religion – de förföljs, som professor Sen Nieh talade om. Kyrkor måste gå under jorden, bli underjordiska kyrkor. Det är en ledsam historia. För några år sedan försökte några Hongkong-kineser transportera cirka 30 000 biblar i originalversion till Kina. De fängslades och dömdes till tre års fängelse. De var kriminella för att de transporterade ett stort antal biblar! Hur kan man lita på en kinesisk affärspartner när det inte finns någon tro och tillit i samhället? Moral och etik räknas inte riktigt. De kanske talar om det i propagandan, men de menar egentligen ingenting. Så hur säker är en investering i Kina?

Tiden börjar ta slut, så låt mig sammanfatta. Vad är mitt råd till den svenska affärsvärlden? Först av allt, var mycket, mycket försiktiga när ni investerar i Kina med er långsiktiga investering, med kanske tio års återbetalningstid – jag skulle inte garantera någonting eftersom vad som helst kan hända. Som ni har hört idag, efter publiceringen av *Nio kommentarer*, det är ganska intressant att vi talar om *Nio kommentarer*, jag kan hävda att jag känner Kina. Dessa *Nio kommentarer* – mina damer och herrar – underskatta dem inte. Genom mina kontakter med människor i Kina vet jag att det har skapat en våg av eftertanke i Kina, under ytan så klart, och ni vet att verkliga förändringar i samhället alltid startar i förändringen av människors sinnen. Personligen tycker jag att det är mycket, mycket bra att dessa *Nio kommentarer* sprids i Kina, eftersom bara genom att förändra människors sinnen, när människor verkligen förstår vad som är problemet i samhället, hur ondskefullt det kinesiska kommunistpartiet är – bara då kan samhället förändras på ett positivt sätt. När samhället förändras till det bättre genom objektiv information och genom ny kunskap, presenterad på ett välvilligt sätt, så stöds en maximalt fredlig förändringsprocess. Vi vill inte att Kina och dess folk återigen ska lida av ytterligare en katastrof, ännu en Kulturrevolution. Men *Nio kommentarer* skapar inte en revolution. De skapar en varaktig, stabil förändring i

människors sinnen och som en följd av det en förändring till något bättre i landet.

Så som affärsman rekommenderar jag – följ med i denna utveckling. När ni gör affärer med Kina, använd tillfället när ni möter kineser till att påminna om deras mänskliga rättigheter, få dem att förstå hur bra det är för dem och för Kinas framtid, att ha mer informationsfrihet, pressfrihet, att stödja en sådan fantastisk tv-kanal som *New Tang Dynasty TV* som Guo talade om. Det är fantastiskt.

Vet ni att *New Tang Dynasty TV* är den första tv-kanal som kunde sända information om massakern på Himmelska Fridens torg, om förföljelsen av Falun Gong och ocensurerade nyheter till den kinesiska allmänheten. Det är fantastiskt. Så en klok affärsman borde stödja det. Varför? För att, vi vet alla det blir ett slut för kkp, det kinesiska kommunistpartiet, är inte långt borta. Beständiga affärer med Kina betyder att man vill göra goda affärer med Kina i tiden efter det kinesiska kommunistpartiet.

Tro inte att de är starka och stabila som de hävdar i propagandan. Ni vet, på kinesiska har vi ett vanligt ordspråk, ”mänskligt omdöme kan inte ersätta det himmelska omdömet, den himmelska planen.” Himlen har sin plan oavsett hur vi planerar. Om något inte är i linje med denna himmelska plan så kommer inte planen att fungera. Jag kan garantera att det är så.

Bara några veckor innan den stora förändringen i östeuropa talade jag med mi na tyska vänner och de sade alla till mig att de aldrig i deras liv skulle få uppleva någon förändring i DDR, i Östtyskland. Några få veckor senare fick de en överraskning. Så vi förbereder för nästa överraskning, men det kommer inte att bli en kopia av det. Det kommer att ske på ett annat sätt. Så gör er själva beredda på de verkligt stabila, blomstrande affärerna i Kina med en fantastisk potentiell marknad, i tiden efter kkp.

Tack.

Frågestund:

Fråga: Har någon av er någon uppfattning om hur många politiska fångar det finns i Kina?

Wei: Det finns ingen exakt siffra på antalet politiska fångar i Kina då kommunistpartiet inte erkänner dem som politiska fångar, de betraktar dem som kriminella. Längre tillbaks fanns det verkligen politiska fångar, men under de senaste decennierna eller så, så har den styrande kommunisteliten använt andra skäl för att arresteras politiska ledare och oppositionella, såsom att de har begått felaktigheter inom företagande/handel. De smutskastar politiska dissidenters namn och rykte.

Maiping Chen: Jag stödjer Weis uttalande. Jag kan ge ett exempel. På grund av internationella påtryckningar, jag kommer inte ihåg vilket år det var, så ändrade de lagen, de tog bort ett brott som benämndes ”kontrarevolutionärt brott”, som de använde mot många människor. Alla politiska frågor kunde föras in under det och det var en skandal. De förstod det och tog bort lagen, så nu försöker de sätta andra anklagelser på politiska frågor.

En medlem i International PEN Centre, som även var en av studentledarna 1989, anklagades för att ha besökt prostituerade. Det satte oss i en mycket besvärlig situation att kunna försvara honom. Om vi rapporterade från International PEN, så blev det en markering om att medlemmen hade gjort något som var emot lagen.

I Sverige är det olagligt att besöka en prostituerad. Men om man ser på detaljerna, så upptäcker man att det var en fälla, han drogs in i denna fälla. Jag har inte tid att ge er hela historien, de försöker undvika att nämna de politiska orsakerna, de tar upp andra orsaker.

Det finns två primära anklagelser. En heter ”att avslöja statshemligheter” och den andra är ”omstörtande verksamhet”. I Kina kan vi alla dömas till fängelse på grund av att vi vill få bort kommunistpartiet. Det sägs i lagen att kommunistpartiet är ledaren. Så vi är emot konstitutionen och kan dömas till tio eller femton års fängelse i Kina, på grund av lagen om omstörtande verksamhet.

Fråga: Hur är det med religiösa fångar i Kina?

Jingsheng Wei: I det mesta av förföljelsen som sker i Kina så undviker de styrande idag de verkliga skälen och använder andra orsaker. Jag vet till exempel om en tibetansk buddistledare. Kommunistregeringen sade att han var inblandad i explosioner eller terrorishandlingar, men man tog honom för att han var en religiös ledare. Många av er ser kanske olika siffror på antalet politiska fångar i olika rapporter, men jag måste säga att dessa siffror inte är riktiga, då man även har skilda definitioner angående politiska fångar i olika länder. De flesta av de internationella organisationerna, såsom Amnesty International eller International Pen, uppmärksammar speciellt de intellektuella som är författare eller lärda personer som har sagt något eller skrivit något som utmanade det styrande partiet. Men jag vill säga till er att det är ett mycket, mycket stort antal människor i denna kategori, som du tar upp om politiska fångar. De är vanliga människor, bönder och arbetare, de utsätts för dålig behandling av regeringen, de uttrycker sitt missnöje och budskap, och slås ned och sätts bakom galler, de är en åsidosatt grupp.

När jag sattes i fängelse den andra gången, 1996, fick jag höra från en polisman i fängelset

om en händelse som även gjorde honom mycket arg. Det var om människorna som satte upp skyddsbarriärer utmed Yangtse-floden, då de på grund av nedsmutsningen av vattnet fått skador på deras egendom. De inledde rättsprocess men förlorade målet på grund av det bristfälliga rättssystemet och över trettio tusen av dem gick ut på gatorna för att med traktorer och lastbilar blockera trafiken. Centralregeringen sände tjänstemän från Inrikesministeriet och började förhandla med dessa personer och bönderna. De bad dem att komma med tjugofyra representanter från fordonen. Förhandlingarna gick bra och ledarna från Inrikesministeriet lovade en mängd saker. I gengäld lovade bönderna och de över 30 000 demonstranterna att återvända hem.

Strax efter att de kommit hem kom polisen för att arresterade de tjugofyra representanterna och anklagade dem för alla möjliga saker, som inte hade med demonstrationen att göra, och många av anklagelserna var påhittade och fabricerade. Det gick genom domstolsprocess och de tjugofyra ledarna dömdes till fängelse. De förlorade rättsprocessen och de över 30 000 bönderna förlorade deras ledare och de kan inte längre protestera. Ända tills idag har jag inte sett någon räddningsaktion för denna grupp av tjugofyra bönder, för att de inte har betecknats som politiska fångar, och jag känner mig mycket, mycket sorgsen och tycker synd om dem.

De har inte getts någon uppmärksamhet och hjälp till undsättning. Under de senaste åren har det varit många, många demonstrationer, protester och upplopp från bönder, arbetare och till och med armésoldater som protesterat angående deras förmåner och de har inte uppmärksamats av det internationella samfundet, på grund av att de inte ansetts vara politiska dissidenter eller fångar. Det är också mycket sorgligt.

Efter att ha sagt detta, så måste jag vara mycket uppriktigt mot er. Till exempel så drar de så kallade människorättsgrupperna eller demokratiska grupper i det internationella samfundet, god nytta av att ni fäster stor uppmärksamhet vid de framträdande synliga händelserna. Det som kan visa upp deras grupp eller deras enskilda politiska fångar. Grupper inom det internationella samfundet tävlar till exempel med varandra över att kunna få se tvångsarbetslägren i Kina. När jag berättar sanningen för dessa organisationer för mänskliga rättigheter, att det finns många politiska dissidenter eller religiösa dissidenter som förtalas och behandlas dåligt, har satts i fängelse och att de behöver våra hjälpinsatser och stödjande röster, så verkar det som att dessa människorättsorganisationer bara ger liten uppmärksamhet åt dessa. De säger ”ja, jag förstår att de kan vara politiska fångar eller religiösa personer, men då de har anklagats för andra saker och för att vår organisation har ett ’oklanderligt och högt anseende’ så vill vi inte kopplas ihop med dessa människor.”

Vissa människorättsorganisationer har även för höga tankar om möjligheten att samarbeta med den kinesiska regeringen. De vill inte spolia den slags goda relation och många gånger förmår de inte att verkligt uttrycka deras uppräta inställning. Dessa organisationer för mänskliga rättigheter ger inte bara allt mindre uppmärksamhet till Kinas folk, som saknar mänskliga rättigheter och frihet, utan ignorerar även vad som händer utanför Kina. De vågar till exempel inte närvara vid ett seminarium som detta. Varför? Jag gissar att dessa så kallade ledare för organisationer för mänskliga rättigheter av den kinesiska regeringen erbjuds att få en fri resa och förstklassig behandling för att besöka Kina och på grund av det så kanske de fogar sig efter den kinesiska ambassaden och inte kommer, eller inte stödjer ett sådant här seminarium.

Så jag vill därför säga er att ni behöver inte åka till Kina för att förstå situationen för

mänskliga rättigheter, hur mycket den har försämrats under åren. Se bara på situationen här idag i detta land och se hur uppmärksamheten och ansträngningarna för mänskliga rättigheter i detta fria land har gått bakåt, så förstår ni hur svår situationen är för mänskliga rättigheter i Kina. Jag hoppas att mina starka kommentarer här idag inte sårar dessa människorättsorganisationer, utan de är snarare ett vänligt råd för att få tillbaka dem på rätt spår i arbetet för mänskliga rättigheter och frihet.

Maiping Chen: Jag vill lägga till något. Jag vill ta upp om ett program som både Wei Jingshei och jag varit mycket kritiska mot. Det finns ett svenskt program för att utbilda kinesiska advokater. Programmet drivs av Raoul Wallenberg-institutet. Varje år betalas tjugo miljoner svenska kronor för detta projekt. Programmet har pågått under flera år. När Wei var här 1998 för att kritisera programmet, diskuterade SIDA med Wei, men de ville inte stoppa det. Jag kan fråga er här, har ni sett några resultat, några goda resultat från projektet? De säger till exempel att de tränat advokaterna som då kan arbeta med frågor angående mänskliga rättigheter. Jag har arbetat med dessa frågor i årtal. Ingen advokat som utbildats i Sverige har någonsin haft möjlighet att försvara i frågor angående mänskliga rättigheter, och vi har bett advokater att hjälpa oss. Ett antal advokater som arbetade med sådana frågor förlorade sin licens, detta är verkligheten! Vi är skattebetalare i Sverige, och de använder varje år tjugo miljoner för detta träningsprogram, som vi inte har sett några positiva resultat ifrån. Vi borde avbryta programmet.

Jingsheng Wei: Kanske finns det vissa resultat. För dem är det mycket bra, för de har lärt sig om er lagstiftning och hur de ska agera gentemot er och er lagstiftning.

Annette Guo: Jag skulle vilja tillägga några saker. Ett forum som detta här idag, ämnena vi talar om är verkligen inte något som är mycket känsliga, utan är bara om mänskliga rättigheter och kommunism. Ett liknande forum hölls för några dagar sedan i Köpenhamn. Ambassadören vid Kinas ambassad skrev personligen brev till de parlamentsledamöter som bekräftat att de skulle komma och bad dem att inte närvara vid ett forum som det här. Fem parlamentsledamöter hade anmält sitt deltagande, bara en kom, de andra fyra dök bara inte upp. Så i ett fritt land som detta i Norden, blir ett vanligt forum för att tala om mänskliga rättigheter och frihet störd av kommunistregeringen. Då kan vi föreställa oss hur allvarlig situationen är för mänskliga fri- och rättigheter i Kina.

Jag vet att 7 000 friska utövare av Falun Gong i Kina har arresterats och sänts till mentalsjukhus och utsatts för psykiatriska behandlingar och injektioner med okänt innehåll. För världen utanför så uppenbaras det inte att de är politiska eller religiösa dissidenter. Människor fäster ingen uppmärksamhet vid dem och de hålls i ett mörker och är utan hjälp. Poliserna i Kina säger till de som arresterats att ”jag kommer att tortera dig till döds om du inte gör som jag säger och om jag torterar dig till döds så räknas det som självmord.” Så är den verkliga situationen i Kina.

Kriminella gärningar som dessa som poliserna i Kina gör, jag gav just ett exempel, om världens människor låter dem sprida sig till resten av världen likt cancer, så skulle det vara ”dödsdom” för mänsklig civilisation och det skulle vara en skam för mänsklig värdighet i världen. Jag tycker att människor kan göra misstag då och då, det är förståeligt och normalt. Men om en regim tvingar en vanlig person till att göra dåliga saker, att ge upp moral och grundläggande levnadsprinciper, ge upp värdighet, då kallar jag det ondska, en ond regim. Kommunistpartiet spelar inte bara en roll som ett ont väsen i Kina, jag anser att det är ett ont väsen i resten av världen. Kommunistpartiet har därför gett alla i världen en utmaning om

grundläggande principer, moral och mänsklighet, tack.

Jingsheng Wei: Jag kan lägga till vad jag bevittnade angående massakern på Himmelska Fridens torg för sexton år sedan, då jag arbetade på ett sjukhus som tog hand om skadade och döda. Många människor sändes till mitt sjukhus. Utifrån vad jag vet så har franska företag sålt teknologisk övervakningsutrustning till den kinesiska kommunistregimen och amerikanska affärsmän tillhandahöll den bästa programvaran för att övervaka politiska dissidenter, och ”skydd och hjälm” [övervakningssystemet, ”den gyllene skölden”] för poliserna i Peking. Den avancerade utrustningen och vapnen som erbjuds från Europa används mot Kinas folk. Det är nu diskussion och debatt om att häva Europas vapenembargo gentemot Kina. Jag hoppas att det europeiska folket som lever i fria demokratiska länder kan stå upp och höja rösten för att stoppa dessa vapenförsäljningar till Kina.

Fråga: Tack, jag heter Helena Bargholtz och jag är svensk riksdagsledamot. Jag representerar Folkpartiet i riksdagen. Tyvärr kunde jag inte vara här under morgonen, så jag har inte kunnat lyssna till er diskussion denna morgon, men det har varit mycket intressant att höra på denna kunniga panel under eftermiddagen. Det är en fråga som jag vill ta upp med er. Vilken effekt har de olympiska spelen för Kina? Jag var personligen mycket emot det när det debatterades om huruvida Kina borde få spelen eller inte. Men man sade till mig, många sade till mig att ”det är så bra om Kina får det för då kommer de mänskliga rättigheterna... allt kommer att förändras i Kina”, och så vidare. Hur som helst, jag är rädd att min misstanke om att det inte blir några förändringar kommer att visa sig riktiga. Jag skulle vilja höra panelens uppfattning om de olympiska spelen.

Man-Yan Ng: Ok, om det går bra så kan jag berätta en insiderhistoria, men inga namn. Jag har en vän som faktiskt arbetar inom den kinesiska regeringen – även för att vinna värdskapet för OS 2008.

Han sade till mig, ”vi är nu mycket modernare och smartare än tidigare. Denna gång, när vi försökte få OS 2008 så skapade vi den mest proffsiga PR-kampanjen, använde cirka tjugo miljoner dollar.” Varför? De fick några toppexperter inom PR att komma till Kina. Fick dem att plocka ut rätt personer att ingå i den kinesiska OS-kommittén, eller att ta bort de som inte var perfekta eller så användbara. Vad var kriterierna? De tittade på alla medlemmar, ser personen modern ut, klädd som vi här, inte som den gamla kommuniststilen. Talar personen flytande engelska, och så vidare och så vidare. Efter det så startade de en träningskurs för att lära dem hur de skulle lura världen, jag skojar inte. De fick lära sig att om man talar med en japansk delegat så talar man på detta sätt, när man talar med en amerikansk delegat inom OS-kommittén så talar man så här, detta vill de höra, detta vill de inte höra, och så vidare, historien är lång.

Så vad hände? De förvånade världen. I Moskva, 2001 tror jag det var, var det den slutliga omröstningen om vem som skulle få arrangera och Kina kritiserades – liksom tidigare – angående de mänskliga rättigheterna. Då förvånade den kinesiske delegaten världen med att säga: ”Mina damer och herrar, ja, människor som kritiserar Kina har rätt. Kina har liksom andra länder, fortfarande människorättsproblem.” Det blev tyst i lokalen, det är vad som hände. Han överrumplade dem. Sedan sade han, ”vår regering förstår detta och vi arbetar hårt för att förbättra denna situation” – en fullständig lögn, bara ljug. Sedan avslutade han det hela med att säga, ”om Kina blir värd för de olympiska spelen 2008 så kommer det att förbättra situationen för mänskliga rättigheter.” Fantastiska applåder, då var det redan klart, de fick majoriteten av rösterna. När de kom hem igen – partibossen var vid den tiden Jiang Zemin –

han var så glad att ta emot de som kom hem och hade vunnit, att han höll ett tal till partifunktionärer. ”Kära kamrater, missa inte denna fantastiska möjlighet, nu ser världen mycket mer positivt på oss än tidigare. Nu kan vi kämpa mycket hårdare mot Falun Gong, tibetaner, demokratiörelsen, bom, bom, bom. Missa inte detta tillfälle, men gör det i det fördolda.” På kinesiska säger de ”öppna utåt strama åt inåt”.

Fråga (Helena Bargholtz): Ja, jag tycker att du beskrev mycket bra vad jag befarade. Jag tycker det är mycket lätt att se mönstret. Jag vill fråga vad ni anser om ifall något eller några länder skulle bojkotta OS, skulle det få någon inverkan på kommunistregeringen?

Man-Yang Ng: Jag kan säga att den kinesiska regeringen är mycket rädd för att öppet fördömas och de har lurat de europeiska regeringarna, efter massakern den 4 juni på Himmelska Fridens torg så fick de mycket kritik från den svenska regeringen, och många europeiska regeringar satte mycket press på dem om att förbättra de mänskliga rättigheterna. Kinas regering sade ”ja, vi kan tala om det, låt oss ha dialoger om mänskliga rättigheter.”

Som ledamot i riksdagen är du medveten om dessa dialoger. Så det har varit många, många, många dialoger om mänskliga rättigheter mellan Sverige och Kina, Frankrike och Kina, Tyskland och Kina, den europeiska unionen och Kina. De har talat – jag vet inte hur många gånger och hur många år, men situationen för mänskliga rättigheter har blivit allt sämre. Det enda sättet att kunna förbättra mänskliga rättigheter är press mot denna mycket onda regering. Det är det enda som de förstår – press! Jag tror att om ett land, speciellt om ett demokratiskt land bojkottar dessa olympiska spel så sänder det signaler till världen att vi fördömer Kinas hantering av mänskliga rättigheter – att Kina inte förbättrar de mänskliga rättigheterna.

Kommentar från en Kinaexpert i publiken: Jag vill bara kommentera denna sista punkt om att vilseleda och att inte ”göra sig själv till en dumbom”. Jag måste tyvärr säga att vår förmåga att lura oss själva nästan är oöverträffad. Låt mig bara ge två exempel från de senaste åren, eller månaderna. En sak var år 2000, precis efter femtio års diplomatiska relationer med Kina, så skickade vi en stor delegation under ledning av den vice premiärministern, för att fira de femtio åren av relationer med kommunistregeringen. Hon kritiserades i radio, jag tog del av programmet, för att hon besökt dem, och hon ”läxade upp” dem, bildligt, och sade att det var bra resultat från deras kontakter. Till exempel, ”vi fick på våren 2000 i ett möte med Folkkongressen veta att Kina planerar att inom några år avskaffa dödsstraffet.” Hon trodde antagligen på det.

I mars eller april så var jag på utrikesministeriet när vår utrikesminister svarade på frågor i riksdagen, en officiell fråga. Jag vet inte hur frågan exakt var, men det hade uppenbart med detta att göra. Hon svarade angående dialogen, människorättsdialogen som vi har med den kinesiska regeringen, ”vi tror att våra försök att övertyga dem, kan vara en av anledningarna till att situationen för mänskliga rättigheter förbättras i Kina.” Med det slags självbedrägeri så behöver inte Kinas regering dyra PR-firmor, vi lurar oss själva.

Man-Yan Ng: Får jag säga, vad jag är rädd för är att en del ledare i väst kanske inte själva tror på vad de säger. Ni förstår, mänskliga rättigheter är något positivt, som premiärminister, en ställföreträdande premiärminister, så vill man inte att folket ska få höra att man inte bryr sig om mänskliga rättigheter. Så de är i själva verket tacksamma för denna vilseledning från den kinesiska regeringen, för att de skapar denna form med dialoger för mänskliga rättigheter, så att de har något att säga till folket, så att de inte förlorar så många röster – det är problemet.

Jingsheng Wei: Jag vill lägga till min uppfattning till detta om 2008 års olympiska spel. När kommunistregeringen först fick spelen 2008 var alla provinser emot det, på grund av att när det hände så beslagtogs Centralregeringen pengar från de lokala regeringarna, allting centreras kring huvudstaden Peking, så om man beger sig till Peking så kommer allting att se mycket bra ut, men det kom från provinsregeringarnas resurser. Om han sade att situationen för mänskliga rättigheter [MR] skulle bli mycket förbättrad, så tror jag att vad den styrande eliten säger om att situationen för mänskliga rättigheter kommer att förbättras är något helt annat än mänskliga rättigheter som vi talar om här idag.

Den styrande eliten i Kina arbetar mycket hårt för att förbättra mänskliga rättigheter genom att förtrycka de röster som arbetar för mänskliga rättigheter i Kina, de slår framgångsrikt ned på dessa skilda röster som stödjer mänskliga rättigheter, så genom det så förbättras mänskliga rättigheter – det är vad det betyder. Den styrande eliten känner till om västs media och politiska ledare och det verkar som att dessa politiska ledare bara uppmärksammar situationen för mänskliga rättigheter under de ”livliga” perioderna på året, till exempel kring tiden för massakern den 4 juni på Himmelska Fridens torg. Om kommunistpartiet bara fångar in eller håller nere de olika rösterna under denna juniperiod, så framstår det för västvärlden som att havet är mycket lugnt under den speciella tiden och då måste situationen för de mänskliga rättigheterna ha förbättrats.

På grund av att detta har skett under de senaste åren så har fritt och oberoende tänkande personer lärt sig att de under dessa kritiska tidpunkter bör lämna Peking – det blir tryggast för dem. Jag tror att tiden innan och under de olympiska spelen 2008 så kommer den kinesiska regeringen att göra vad de kan för att tysta rösterna om mänskliga rättigheter och då för väst ge en bild av att det under den tiden är inget eller bara mycket lite väsen om MR. Den kinesiska regeringen har lärt sig tricksen, och de arbetar även med MR-organisationer. De ger dem till exempel vissa små möjligheter att besöka Kina och gör lite samarbetsaker med dem, och genom att göra på det sättet så tystar de dessa MR-organisationer.

Jag har sett att under de senaste åren, närhelst jag under dessa år hört om att det är samarbete mellan MR-organisationer och Kina, då vet jag direkt att inom en nära framtid så kommer denna grupp att bli mycket tyst. Utifrån denna förändringstakt så kommer förmodligen inte media och människorättsgrupper i väst att kritisera Kina vid tiden för OS 2008, och tillsammans med tystandet av olika röster i Kina så tror jag att 2008 så kommer partiet att ha ”tagit hand om” situationen för mänskliga rättigheter och den kommer definitivt inte att vara förbättrad.

Om ni tänker på att innan det andra världskriget så höll Nazityskland olympiska spel. Det erkännande som världen gav dem, att vara värd för detta olympiska spel, gav dem verkligen kraft som senare ledde till andra världskriget, med priset av en katastrof för mänskligheten. Jag är rädd för att de olympiska spelen 2008 kommer att innebära samma sak, att historien upprepas.

Jag är helt överens med riksdagsledamoten, om tankarna/ansträngningarna om ett land kan stå upp och säga nej till de olympiska spelen i Peking. Jag är inte så ambitiös till att vilja arbeta med ett land för att det ska stå upp. Jag kommer att försöka. Om jag kan övertyga en MR-organisation om att stå upp och säga nej till de olympiska spelen 2008, så kommer jag att vara tillfreds.

När jag för dygt tio år sedan var i fängelse och regeringen sade att västs MR-organisationer

var falska, att de inte gör vad de borde göra, så trodde inte polismannen i fängelset på det. Men när Kinas regering idag säger att MR-grupper och MR-aktivister i väst är falska och inte gör sitt egentliga arbete så tror allmänheten i Kina på det.

Jag vill att alla ska veta att jag erbjuder mig själv till att samarbeta med alla som ärligt vill förbättra situationen för mänskliga rättigheter i Kina. Jag välkomnar varje tillfälle att arbeta med er. Om vi har möjlighet att tillsammans verkligen kunna uppmuntra ett land att stå upp för att säga nej till detta OS i Peking 2008, så vore det en oerhörd framgång. Jag kommer att göra mitt yttersta för det.

Kommentar från en person i publiken: Jag vill bara dela med mig om kommunism och den filosofin. De lär ut att vi har bara ett liv och att det tas ifrån oss. Religioner har många problem, men åtminstone, så lär de ut att vi har ett evigt liv, på många sätt: reinkarnation, återfödelse, återuppståndelse från döden... och Kristus sade att vi skulle inte vara rädda för dem som kan döda kroppen – vi skulle vara rädda för dem som kan döda kropp och själ. Jag vill sända mina välsignelser från min Lord, Jesus Kristus. Välsignade är de som sörjer, för de ska få tröst. Välsignade är de barmhärtiga, för de skall mötas med barmhärtighet. Välsignade är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, för de skall bli tillfredsställda. Välsignade är de som mäklar fred, för de skall kallas Guds söner och välsignade är de som förföljs i namn av rättfärdighet, för deras är himlens rike, amen. Gud välsigne er och fortsätt kampen.

Moderator Hans Bengtsson: Tyvärr så håller vår tid på att ta slut, vi måste lämna salen innan klockan två. Jag hoppas att vi kan fortsätta denna mycket intressanta diskussion framöver, och det kommer att vara en växande fråga överallt i världen. Så jag vill tacka alla medverkande och vi ger dem en stor applåd.

** För aktuell siffra över partiutträden besök <http://english.epochtimes.com/>.*